

Regeringens proposition

2003/04:87

Rättshjälp i gränsöverskridande rättsliga
angelägenheter

Prop.
2003/04:87

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 11 mars 2004

Marita Ulvskog

Thomas Bodström
(Justitiedepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

Propositionen innehåller förslag som syftar till att genomföra rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (rättshjälpsdirektivet).

I propositionen föreslås att det i rättshjälpslagen tas in särskilda bestämmelser om rättshjälp i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område. Bestämmelserna skall gälla i angelägenheter där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige. Det föreslås också att det i rättshjälpslagen tas in en bestämmelse om att beslut om avslag på ansökningar om rättshjälp skall motiveras.

Utöver förslagen som syftar till att genomföra rättshjälpsdirektivet innehåller propositionen även förslag om att Regeringskansliet skall besluta i frågor om offentligt biträde i ärenden hos regeringen enligt lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

De lagändringar som syftar till att genomföra rättshjälpsdirektivet föreslås träda i kraft den 1 november 2004. Ändringarna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom föreslås träda i kraft den 1 juli 2004.

1	Förslag till riksdagsbeslut.....	4
2	Lagtext.....	5
2.1	Förslag till lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619).....	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom	8
3	Ärendet och dess beredning.....	9
4	Rättshjälpsdirektivet	10
5	Genomförande av direktivet	11
5.1	Utgångspunkter för genomförandet	11
5.2	Kompletterande bestämmelser i rättshjälpslagen och rättshjälpsförordningen	11
5.3	Gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område.....	12
5.4	Rätt till rättshjälp.....	17
5.5	Villkor för rättshjälpen och dess omfattning	21
5.5.1	Villkor beträffande ekonomiska tillgångar	21
5.5.2	Villkor med anknytning till grunden för angelägenheten.....	24
5.5.3	Kostnader i samband med angelägenhetens gränsöverskridande karaktär	25
5.5.4	Kostnader som skall betalas av den medlemsstat där den rättshjälpsökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.....	28
5.5.5	Rättshjälpens kontinuitet	30
5.5.6	Förfaranden utanför domstol	33
5.5.7	Officiella handlingar (actes authentiques)	34
5.6	Förfarandefrågor	34
5.6.1	Myndighet som beviljar rättshjälp	34
5.6.2	Inlämnande och översändande av ansökningar om rättshjälp	35
5.6.3	Myndighet för översändande och mottagande av ansökningar om rättshjälp, m.m.	37
5.6.4	Handläggning av ansökningar hos beslutande domstol eller myndighet	38
6	Offentligt biträde hos regeringen i ärenden om överförande av straffverkställighet.....	41
7	Ikraftträdande	42
8	Ekonomiska konsekvenser	43
9	Författningskommentar	43
9.1	Förslaget till lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619).....	43

9.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom	45	Prop. 2003/04:87
Bilaga 1	Rådets direktiv 2003/8/EG	47	
Bilaga 2	Sammanfattning (Ds 2003:53)	62	
Bilaga 3	Promemorians lagförslag.....	63	
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	66	
Bilaga 5	Lagrådsremissens lagförslag	67	
Bilaga 6	Lagrådets yttrande	71	
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 11 mars 2004	75	
	Rättsdatablad.....	76	

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2003/04:87

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619),
2. lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om rättshjälpslagen (1996:1619) dels att 2 och 39 §§ skall ha följande lydelse, dels att det i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 22 a–22 d §§, av följande lydelse, dels att det närmast före 22 a § skall införas en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Rättshjälp får beviljas i en rättslig angelägenhet om förutsättningarna i 6–8 §§ är uppfyllda.

För att rättshjälp skall beviljas krävs att rådgivning enligt 4 § har lämnats i angelägenheten i minst en timme, om inte sådan rådgivning är uppenbart obehövlig eller det finns något annat särskilt skäl.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättskydds försäkringar. I 10–13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättskydds försäkringar. I 10–13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands. *I 22 a–22 d §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter.*

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a §

I en gränsöverskridande ange-

¹ Jfr rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026, 31.01.2003, s. 41, Celex 32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R[01]).

lägenhet på privaträttens område gäller för en fysisk person de särskilda bestämmelser som anges i 22 b–22 d §§.

En angelägenhet är gränsöverskridande, om den skall behandlas i Sverige och den rättssökande när ansökan om rättshjälp görs har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen.

Vid avgörande av frågan om en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, skall den statens lag tillämpas.

22 b §

Trots vad som sägs i 6 § får en rättssökande vars ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr beviljas rättshjälp, om den rättssökande visar

1. att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och

2. att den bristande förmågan beror på skillnader i levnads-kostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

22 c §

Det som sägs i 9 § andra stycket skall inte gälla.

22 d §

Om en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige söker verkställighet här av ett verkställbart avgörande som har meddelats i den andra medlemsstaten, gäller det som sägs i 19 § andra stycket.

Om ett mål eller ärende rörande den rättsliga angelägenheten pågår vid domstol, beslutar domstolen i frågor enligt denna lag. I annat fall beslutar Rättshjälpsmyndigheten i frågorna. Rättshjälpsmyndigheten beslutar också till vem ersättning enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket skall betalas.

Om en ansökan om rättshjälp avslås helt eller delvis skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Vad som sägs om domstol i denna lag gäller även arrendenämnd och hyresnämnd.

Rättshjälpsbiträdet beslutar om att sådan utredning som avses i 17 § första stycket skall utföras.

Denna lag träder i kraft den 1 november 2004.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

Prop. 2003/04:87

Härigenom föreskrivs att 25 f och 27 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 f §¹

I fall som avses i 25 b § 1 skall offentligt biträde förordnas för den dömde, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av *den departementstjänsteman som regeringen utser.*

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av *Regeringskansliet.*

Beslut om offentligt biträde eller om ersättning till denne överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

27 §²

I mål och ärenden angående verkställighet utomlands av frihetsberövande påföljd skall offentligt biträde förordnas för den som åtgärden avser, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av Regeringskansliet.

Beslut om offentligt biträde eller om ersättning till denne överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2004.

¹ Senaste lydelse 2000:460.

² Senaste lydelse 2000:460.

Europeiska unionens råd antog den 27 januari 2003 ett direktiv (2003/8/EG) om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (rättshjälpsdirektivet)¹. Direktivet innehåller minimiregler som skall garantera att parter i gränsöverskridande tvister inte hamnar mellan två stolar till följd av olikheter i de nationella rättshjälpssystemen; de skall behandlas som om de vore bosatta i den medlemsstat där rättegången skall äga rum. Med direktivet avser man vidare uppnå att parter i gränsöverskridande tvister som har otillräckliga ekonomiska tillgångar får utökade möjligheter till rättshjälp. Direktivet innehåller också bestämmelser om samarbete mellan medlemsstaterna. Dessa syftar till att förenkla de åtgärder som måste vidtas av parter i gränsöverskridande tvister. Medlemsstaterna skall ha genomfört direktivet senast den 30 november 2004, med undantag för artikel 3.2 a som skall vara genomförd senast den 30 maj 2006.

Rättshjälpsdirektivet finns som *bilaga 1*.

Som ett led i arbetet att genomföra direktivet utarbetades inom Justitiedepartementet departementspromemorian Rättshjälp i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter – genomförande av EG:s rättshjälpsdirektiv (Ds 2003:53). I promemorian föreslås bl.a. att det i rättshjälpslagen (1996:1619) tas in särskilda bestämmelser om rättshjälp i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område. Förutom frågan om genomförande av rättshjälpsdirektivet tas i promemorian även upp frågor om offentligt biträde hos regeringen i ärenden om överförande av straffverkställighet. Promemorian har remissbehandlats.

En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 2*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 3*. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissyttrandena finns tillgängliga i lagstiftningsärendet (Ju2003/8878/DOM).

I propositionen finns ett lagförslag om att beslut om avslag på ansökningar om rättshjälp skall motiveras. Detta förslag fanns inte med i promemorian. Svea hovrätt, Gävle tingsrätt, Kammarrätten i Göteborg, Länsrätten i Kronobergs län, Domstolsverket, Rättshjälpsmyndigheten och Rättshjälpsnämnden har i särskild ordning beretts tillfälle att lämna synpunkter på lagförslaget. De yttranden som har kommit in finns också tillgängliga i lagstiftningsärendet.

Propositionen bygger på en överenskommelse mellan den socialdemokratiska regeringen och Vänsterpartiet.

Lagrådet

Regeringen beslutade den 12 februari 2004 att inhämta Lagrådets yttrande över de lagförslag som finns i *bilaga 5*.

Lagrådets yttrande finns i *bilaga 6*. Regeringen har följt Lagrådets förslag till ändring i lagtexten (se avsnitt 5.6.4 och författningskommen-

¹ EGT L 026, 31.01.2003, s.41, Celex 32003L0008. Direktivnumret rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R(01).

turen). Lagrådets övriga synpunkter behandlas i avsnitt 5.4, 5.5.1, 5.5.5, 5.6.4 och 6. Prop. 2003/04:87

I förhållande till lagrådsremissens förslag har dessutom några rent redaktionella ändringar gjorts.

4 Rättshjälpsdirektivet

Syftet med rättshjälpsdirektivet är att förbättra enskildas möjligheter till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom att fastställa gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (*artikel 1.1*).

Av *artikel 1.2* framgår att direktivet skall tillämpas på gränsöverskridande tvister på privaträttens område, oavsett domstolens karaktär. Skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor omfattas alltså inte av direktivet, vilket också uttryckligen anges i direktivet. I *artikel 2* anges den för direktivets tillämpningsområde avgörande definitionen av vad som menas med en gränsöverskridande tvist. Tvisten är enligt direktivet gränsöverskridande, om den part som ansöker om rättshjälp har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den där domstolen är belägen eller där avgörandet skall verkställas.

I *artikel 3* finns en grundläggande bestämmelse som ger fysiska personer rätt till rättshjälp på de villkor som ställs upp i direktivet. Vidare innehåller direktivet bestämmelser om

- förbud mot diskriminering av unionsmedborgare och medborgare i tredje land vilka vistas lagligen i en medlemsstat (*artikel 4*),
- villkor beträffande ekonomiska tillgångar (*artikel 5*),
- villkor med anknytning till grunden för tvisten (*artikel 6*),
- kostnader i samband med tvistens gränsöverskridande karaktär (*artikel 7*),
- kostnader som skall betalas av den medlemsstat där den rättshjälps sökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort (*artikel 8*),
- rättshjälpens kontinuitet (*artikel 9*),
- förfaranden utanför domstol (*artikel 10*), och
- officiella handlingar (*actes authentiques*) (*artikel 11*).

Dessutom finns det i direktivet bestämmelser om vilken medlemsstats behöriga organ som skall pröva en rättshjälpsansökan (*artikel 12*), inlämnande och översändande av sådana ansökningar (*artikel 13*), utseende av och information om behöriga myndigheter samt information om bl.a. vilka språk som kan användas vid ansökningsförfarandet (*artikel 14*), handläggningen av ansökningar (*artikel 15*), att standardformulär för rättshjälpsansökningar och för översändande av sådana ansökningar skall utarbetas (*artikel 16*), att standardformulären skall fastställas enligt ett särskilt rådgivande förfarande (*artikel 17*), att nationella myndigheter skall samarbeta för att ge information om medlemsstaternas olika rättshjälpsystem (*artikel 18*) och att direktivet är ett s.k. minimidirektiv som inte hindrar medlemsstaterna från att införa mer förmånliga bestämmelser (*artikel 19*).

Slutligen innehåller direktivet bestämmelser om direktivets företrädare framför bestämmelser i bilaterala och multilaterala avtal som har ingåtts av medlemsstaterna (*artikel 20*) samt om ikraftträdandetidpunkt och

5 Genomförande av direktivet

5.1 Utgångspunkter för genomförandet

Ett EG-direktiv är bindande för medlemsstaterna med avseende på det resultat som skall uppnås men överläter åt staterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet (artikel 249 i EG-fördraget). Det innebär att staterna inte är bundna av sådant som ett direktivs terminologi och systematik, om väl det avsedda resultatet uppnås med en annan terminologi och systematik. Vid genomförandet av rättshjälpsdirektivet bör utgångspunkten vara att i möjligaste mån ansluta sig till den terminologi och systematik som finns i framför allt rättshjälpslagen, detta särskilt eftersom utgångspunkten är att de nuvarande svenska reglerna om rättshjälp i möjligaste mån även fortsättningsvis skall tillämpas på de gränsöverskridande tvister som omfattas av rättshjälpsdirektivet. I den mån rättshjälpsdirektivet kräver kompletterande bestämmelser framstår det som naturligt att låta de nuvarande bestämmelserna i rättshjälpslagen utgöra förebild vid utformningen av de nya bestämmelserna.

Rättshjälpsdirektivet är ett s.k. minimidirektiv (jfr artikel 19). Som utgångspunkt vid genomförandet av direktivet gäller därför att medlemsstaterna – inom de ramar som ges av EG-fördraget – får bestämma mer förmånliga bestämmelser för rättshjälpsmottagarna än de som finns i direktivet. Däremot får de nationella reglerna inte ge rättshjälpsmottagarna ett sämre skydd. Att direktivet ger en minimireglering innebär att det finns goda förutsättningar att genomföra reglerna på ett sätt som står i samklang med det svenska rättshjälpsystemet.

En annan utgångspunkt för genomförandet bör vara att hålla fast vid de överväganden som ligger bakom rättshjälpslagen och att inte annat än i undantagsfall göra mer omfattande lagändringar än vad direktivet kräver. Ett eventuellt behov av andra ändringar i lagen bör alltså tas upp i ett annat sammanhang. Det kan här nämnas att Domstolsverket på regeringens uppdrag har gjort en utvärdering av rättshjälpslagen. Denna har behandlats i departementspromemorian Rättshjälp och ersättning till rättsliga biträden (Ds 2003:55). Promemorian har remissbehandlats, och förslagen och bedömningarna i den bereds för närvarande vidare i Justitiedepartementet.

5.2 Kompletterande bestämmelser i rättshjälpslagen och rättshjälpsförordningen

Regeringens förslag: Rättshjälpsdirektivet skall genomföras i Sverige genom att vissa kompletterande bestämmelser tas in i rättshjälpslagen.

Regeringens bedömning: Andra kompletterande bestämmelser som inte kräver lagform bör tas in i rättshjälpsförordningen.

Promemorians förslag stämmer överens med regeringens förslag och bedömning (se promemorian s. 24).

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har någon invändning mot promemorians förslag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Regler om rättshjälp finns i rättshjälpslagen, som trädde i kraft den 1 december 1997. Lagen omfattar alla rättsliga angelägenheter men tillämpas huvudsakligen på civilrättsliga angelägenheter. Rättshjälpslagen kompletteras av bestämmelser i rättshjälpsförordningen (1997:404).

Det svenska rättshjälpssystemet gäller inte endast för svenska medborgare. Med stöd av 12 § andra stycket rättshjälpslagen har regeringen i 35 § rättshjälpsförordningen förordnat på så sätt att bl.a. samtliga EU-staters medborgare är likställda med svenska medborgare. Med hänsyn härtill och då det svenska rättshjälpssystemet, som står sig väl i förhållande till andra länders nationella regler om rättshjälp, redan innefattar nästan alla rättigheter som garanteras av rättshjälpsdirektivet framstår det som lämpligt att nödvändiga kompletterande bestämmelser förs in i rättshjälpslagen och rättshjälpsförordningen. De nya bestämmelserna bör, om de inte bedöms böra gälla i alla angelägenheter som omfattas av rättshjälpslagen, tas in under särskilda rubriker. Som *Svea hovrätt* anmärker bör en hänvisning till de nya bestämmelserna om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter tas in i 2 § tredje stycket rättshjälpslagen.

5.3 Gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område

Regeringens förslag: Merparten av de nya bestämmelser som behövs för genomförandet av direktivet skall tillämpas på gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område. En definition av vad som avses med sådana angelägenheter skall tas in i rättshjälpslagen.

Regeringens bedömning: De begränsningar av rätten till rättshjälp som finns i 10–13 §§ rättshjälpslagen är förenliga med direktivet.

Promemorians förslag och bedömning stämmer i allt väsentligt överens med regeringens (se promemorian s. 25 f.).

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller lämnar det utan någon invändning. *Svea hovrätt* ifrågasätter om undantaget i 10 § första stycket 8 rättshjälpslagen avseende angelägenheter som rör bodelning är förenligt med direktivet. *Hovrätten för Övre Norrland* ifrågasätter om undantagen i punkterna 9 och 10 (s.k. pilotfall och angelägenheter som rör trafikskadeersättning enligt trafikskadelagen [1975:1410] eller som rör skadestånd som skall betalas från en ansvarsförsäkring) är förenliga med direktivet.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt artikel 1.2 i rättshjälpsdirektivet är direktivet tillämpligt i gränsöverskridande tvister på privaträttens område, oavsett domstolens karaktär. Härigenom klarläggs att direktivet är begränsat till tvister som har gränsöverskridande inslag och som samtidigt är av privaträttslig karaktär. Således omfattas inte straffrätten och heller inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltnings-

rättsliga frågor. Begränsningen till privaträttens område är väsentligen densamma som i rådets förordning 44/2001/EG av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Bryssel I-förordningen). I motsats till vad som är fallet enligt Bryssel I-förordningen saknar rättshjälpsdirektivet uttryckliga undantag från tillämpningsområdet.

Vad som i rättshjälpsdirektivet menas med ”gränsöverskridande tvist” anges i artikel 2.1. Med detta begrepp avses en tvist där den part som ansöker om rättshjälp inom ramen för rättshjälpsdirektivet har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den där domstolen är belägen eller där avgörandet skall verkställas. Rättshjälpsdirektivets tillämpningsområde är med andra ord begränsat till att avse tvister med internationell anknytning på så sätt att den medlemsstat där den rättshjälpsökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort (hemviststaten) måste vara en annan än den medlemsstat där domstolen är belägen (domstolsstaten) eller där avgörandet skall verkställas (verkställighetsstaten). Uttrycken ”hemvist” och ”vanliga vistelseort” definieras inte i direktivet. De återfinns emellertid även i andra gemenskapsrättsakter, t.ex. Brysselkonventionen. Regeringen utgår från att uttrycken skall ha samma innebörd i rättshjälpsdirektivet som i dessa andra gemenskapsrättsakter.

Vilken medlemsstat som är den rättshjälpsökandes hemviststat skall enligt artikel 2.2 i rättshjälpsdirektivet avgöras i enlighet med artiklarna 59 och 60 i Bryssel I-förordningen. Enligt artikel 59 i den förordningen skall vid avgörande av frågan om en rättshjälpsökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, den medlemsstatens lag tillämpas. Eftersom rättshjälpsdirektivet är tillämpligt enbart på fysiska personer saknar hänvisningen till artikel 60, som behandlar juridiska personer, praktisk betydelse.

Enligt artikel 2.3 i rättshjälpsdirektivet skall de förhållanden som råder när ansökan om rättshjälp görs läggas till grund för bedömningen av om tvisten är gränsöverskridande eller inte.

Utöver vad som karaktäriserar en tvist som gränsöverskridande samt vad som faller inom det privaträttsliga området är också av betydelse att det skall vara fråga om en ”tvist”. Rättshjälpsdirektivets tillämpningsområde är på denna punkt snävare än rättshjälpslagens, eftersom rättshjälp enligt rättshjälpslagen får beviljas inte bara i tvister utan så snart det är fråga om en rättslig angelägenhet, under förutsättning att övriga villkor i lagen är uppfyllda.

Utöver begränsningen till gränsöverskridande ”tvister” görs i rättshjälpsdirektivet även vissa undantag indirekt genom att det i artikel 6.3 särskilt anges att mål om förtal och mål som har anknytning till den rättssökandes affärsverksamhet till sin natur kan vara sådana att rättshjälp inte bör beviljas. Detta förhållande beskrivs närmare under avsnitt 5.5.2. Som också framgår av det avsnittet ger artikel 6.2 möjlighet att vägra rättshjälp ”på grund av omständigheterna i målet”. Direktivet måste alltså anses ge medlemsstaterna ett stort utrymme att själva avgöra vilka omständigheter som bör medföra att rättshjälp inte bör beviljas. Direktivet är mera inriktat på att säkerställa att de nationella rättshjälpsystemen inte är utformade på ett sätt som missgynnar en part som inte bor i domstolsstaten. Direktivet får följaktligen anses medge att en medlemsstat – vilket

är fallet i Sverige – beviljar rättshjälp endast om det med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse, tvisteföremålets värde och omständigheterna i övrigt är *rimligt* att staten bidrar till kostnaderna. Något hinder mot att tillämpa bestämmelsen i 8 § rättshjälpslagen finns alltså inte. Se vidare i avsnitt 5.5.2.

Rättshjälp enligt rättshjälpslagen kan beviljas i varje typ av rättslig angelägenhet som inte är uttryckligt undantagen i lagen. I 10 § första stycket rättshjälpslagen anges olika rättsliga angelägenheter i vilka rättshjälp inte kan beviljas. Vissa av dessa angelägenheter kan falla inom privaträttens område. Vidare finns det ytterligare begränsningar av tillämpningsområdet genom att det för de angelägenheter som anges i 11–13 §§ rättshjälpslagen krävs att det föreligger särskilda skäl för att rättshjälp skall kunna beviljas. Således begränsar bestämmelserna i 10–13 §§ rätten till rättshjälp på olika sakområden. Den fråga som uppkommer är om dessa begränsningar är förenliga med rättshjälpsdirektivet.

Undantagsbestämmelserna i 10 § första stycket rättshjälpslagen rör dels enklare ärenden där behovet av rättsligt bistånd inte är så framträdande, dels vissa specialområden där rättshjälp inte kan beviljas, såsom bodelning, pilotfall, skadestånd och trafikskadeersättning.

Undantagen i 10 § första stycket 1–7 rättshjälpslagen rör upprättande av självdeklaration, äktenskapsförord, testamente eller gåvohandling, förrättande av bouppteckning enligt 20 kap. ärvdabalken, angelägenhet som rör skuldsanering enligt skuldsaneringslagen (1994:334), inskrivningsärenden enligt jordabalken, ärenden om fastighetsdeklaration, mål eller ärenden angående fastighetstaxering samt registerärenden enligt sjölagen (1994:1009) eller lagen (1979:377) om registrering av båtar för yrkesmässig sjöfart m.m. Det är således fråga om dels ärenden av enklare karaktär där rättshjälp inte bör lämnas, dels ärenden av rättsvårdskaraktär som den enskilde bör kunna svara för själv. I den mån dessa ärenden är att bedöma som privaträttsliga kan konstateras att flera av dem inte är av tvistig natur. Vidare är de av sådan karaktär att det inte finns något behov av rättshjälpsbiträde (jfr 7 § rättshjälpslagen). Som regeringen konstaterat får möjligheten i artikel 6.2 att vägra rättshjälp ”på grund av omständigheterna i målet” anses ge medlemsstaterna ett stort utrymme att själva avgöra vilka omständigheter som bör medföra att rättshjälp inte bör beviljas. Att avslå en begäran om rättshjälp när omständigheterna är sådana att det inte finns något behov av biträde måste därför anses vara förenligt med direktivet. Sammantaget gör regeringen bedömningen att undantagen är förenliga med direktivet och att någon lagstiftningsåtgärd inte är nödvändig.

Rättshjälp får vidare inte beviljas i en angelägenhet som rör bodelning (10 § första stycket 8 rättshjälpslagen). Detta undantag hänger samman med att det i 17 kap. 7 a § äktenskapsbalken har införts en ny form av bistånd som innebär att det allmänna i vissa fall kan bekosta en bodelningsförrättare. Klander av bodelning omfattas dock inte av undantaget; i en sådan angelägenhet kan alltså rättshjälp beviljas. Mot denna bakgrund och med hänsyn till att direktivet, som tidigare sagts, ger medlemsstaterna ett stort utrymme att själva avgöra vilka omständigheter som bör medföra att rättshjälp inte bör beviljas gör regeringen bedömningen att även detta undantag är förenligt med direktivet. Även om direktivet alltså inte kräver att rättshjälp skall beviljas i en sådan angelägenhet som

undantaget avser, bör det noteras att bestämmelsen i 17 kap. 7 a § äktenskapsbalken är tillämplig inte enbart på nationella bodelningar utan även på gränsöverskridande sådana.

Bestämmelsen i 10 § första stycket 9 rättshjälpslagen tar sikte på s.k. pilotfall och innebär att rättshjälp inte får beviljas om frågan om rättshjälp kan vänta till dess en annan rättslig angelägenhet där anspråket stödjer sig på väsentligen likartad grund har avgjorts. Regeln är i första hand avsedd att tillämpas när talan har väckts i ett stort antal likartade mål samtidigt och utgången i dem beror på vilken ställning som tas i bevis- och rättsfrågor som är desamma i målen. Om situationen är sådan att den rättssökande riskerar rättsförluster om frågan om rättshjälp får anstå, kan dock rättshjälp beviljas. Sammantaget bedömer regeringen att bestämmelsen är förenlig med direktivet, då det inte kan anses rimligt att rättshjälp skall behöva beviljas i den situation som bestämmelsen reglerar.

Rättshjälp får inte heller beviljas i en angelägenhet som rör trafikskadeersättning enligt trafikskadelagen (1975:1410) eller som rör skadestånd som skall betalas från en ansvarsförsäkring. Rättshjälp får dock beviljas i en sådan angelägenhet, om ett mål eller ärende har inletts vid domstol eller enbart rör annan skada än personskada. Det anförda framgår av 10 § första stycket 10 rättshjälpslagen. Det huvudsakliga syftet med bestämmelsen är att det allmänna inte skall behöva betala kostnader för sådant rättsligt bistånd som slutligen kommer försäkringsbolagen till godo. Det rör sig alltså om tvister där det är försäkringsbolagen som egentligen berörs, och inte de formella parterna i förhandlingen eller tvisten. Inte heller i dessa situationer kan det anses rimligt att rättshjälp beviljas. Bestämmelsen är således förenlig med rättshjälpsdirektivet.

I 11 § rättshjälpslagen anges de typer av angelägenheter där det krävs särskilda skäl för att rättshjälp skall kunna beviljas. Enligt punkten 1 i den paragrafen gäller kravet på särskilda skäl en angelägenhet som rör äktenskapsskillnad och därmed sammanhängande frågor. Av förarbetena till den bestämmelsen (prop. 1996/97:9 s. 139) framgår att avsikten är att rättshjälp inte skall beviljas i äktenskapsskillnader som inte är tvistiga och inte heller i ärenden som kan klaras av inom ramen för rådgivning enligt 4 § rättshjälpslagen. För äktenskapsskillnader där förhållandena är mera komplicerade än normalt och kräver mera omfattande biträdesinsatser, t.ex. på grund av internationella inslag, kan rättshjälp beviljas. Det finns således inte något hinder mot att rättshjälp beviljas i tvistiga ärenden där det finns behov av biträde och där det också är rimligt att staten svarar för den rättshjälpssökandes kostnader. Bestämmelsen får därmed anses uppfylla de minimikrav som direktivet ställer upp.

Kravet på särskilda skäl i en angelägenhet som rör underhåll till barn (11 § 2 rättshjälpslagen) motiveras enligt förarbetena (a. prop. s. 136.) av att rättshjälp normalt inte skall beviljas så länge barnets behov kan tillgodoses inom ramen för underhållsstöd enligt lagen (1996:1030) om underhållsstöd. Om barnet är i behov av större underhållsbidrag än det som ges genom underhållsstödet eller om barnet inte är berättigat till underhållsstöd, kan, om biträdesbehovet inte kan tillgodoses genom rådgivning, rättshjälp komma i fråga. Detta gäller särskilt i fall där det är aktuellt att tillämpa utländsk rätt eller där angelägenheten annars rör internationella förhållanden (a. prop. s. 136 och 210 f.). Inte heller här

finns det alltså något hinder mot att rättshjälp beviljas där det finns behov av biträde. Regeringen gör därför bedömningen att bestämmelsen är förenlig med rättshjälpsdirektivet.

De angelägenheter som anges i 11 § 3 rättshjälpslagen rör skatter, tullar, avgifter eller betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter. Angelägenheterna faller utanför det privaträttsliga området och omfattas därför inte av direktivet. Inte heller 11 § 5 rättshjälpslagen, som reglerar angelägenheter som behandlas utomlands, blir aktuell. Direktivet omfattar ju endast angelägenheter som skall behandlas i Sverige.

I artikel 3.3 i direktivet anges uttryckligen att medlemsstaterna inte behöver tillhandahålla rättshjälp eller representation vid domstol i förfaranden som är speciellt anpassade för att parterna själva skall kunna föra sin talan, utom när domstolen eller någon annan myndighet beslutar annorlunda i syfte att sörja för parternas likställdhet eller med hänsyn till fallets komplexitet. Vad direktivet här reglerar motsvaras i svensk rätt av 11 § 4 rättshjälpslagen. Där anges att rättshjälp får beviljas endast när det finns särskilda skäl i en angelägenhet som i tingsrätt skall avgöras av en lagfaren domare enligt 1 kap. 3 d § rättegångsbalken (s.k. förenklade tvistemål). Den angivna bestämmelsen i rättshjälpslagen är alltså förenlig med direktivet.

Även regeln i 12 § första stycket första meningen rättshjälpslagen, som föreskriver bl.a. att den som inte är svensk medborgare och som varken är eller tidigare har varit bosatt i Sverige får beviljas rättshjälp endast om det finns särskilda skäl, är av intresse i detta sammanhang. I avsnitt 5.4 redogör regeringen för sin avsikt att i förordning föreskriva att de personer som omfattas av rättshjälpsdirektivet skall vara likställda med svenska medborgare i fråga om rättshjälp. Genom en sådan bestämmelse kommer 12 § första stycket första meningen rättshjälpslagen inte att gälla de personer som rättshjälpsdirektivet är avsett att skydda.

Enligt 13 § rättshjälpslagen krävs också särskilda skäl för att en näringsidkare skall beviljas rättshjälp i en angelägenhet som rör näringsverksamhet. Direktivet tillåter uttryckligen genom de indirekta undantagen i artikel 6.3, vilka redovisats tidigare, att rättshjälp inte beviljas i en angelägenhet som har anknytning till den rättssökandes affärsverksamhet. Bestämmelsen är således förenlig med direktivet.

Direktivet gäller rättshjälp i gränsöverskridande tvister. Som tidigare redogjorts för är rättshjälpslagen inte begränsad till att gälla endast rättshjälp i tvister. Rättshjälpslagen gäller rättshjälp i rättsliga angelägenheter. Enligt regeringens mening framstår det inte som ändamålsenligt att begränsa de bestämmelser som föreslås tas in i rättshjälpslagen med anledning av direktivet till att gälla endast gränsöverskridande tvister. De nya bestämmelserna bör alltså i enlighet med vad som föreslås i promemorian gälla i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter.

I avsnitt 5.6.4 föreslår regeringen att det i rättshjälpslagen tas in en uttrycklig bestämmelse om att ett avslag på en ansökan om rättshjälp skall motiveras. Som kommer att framgå i det avsnittet bör den bestämmelsen inte begränsas till att gälla endast i gränsöverskridande angelägenheter. Den bör gälla i alla rättsliga angelägenheter, således även nationella angelägenheter, som omfattas av rättshjälpslagen.

Sammanfattningsvis gör regeringen följande bedömning. De begränsningar i rättshjälpslagens tillämpningsområde som finns i 10–13 §§ rätts-

hjälpslagen uppfyller de minimikrav som rättshjälpsdirektivet ställer upp. Någon särskild lagstiftningsåtgärd behöver således inte vidtas. – Merparten av de bestämmelser som behövs för genomförandet av direktivet bör tillämpas på gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område inom Europeiska unionen. Det behövs en bestämmelse om detta i rättshjälpslagen. Vidare behövs det i lagen en förklaring till vad som avses med att angelägenheten är gränsöverskridande. Den bör utformas i enlighet med vad direktivet föreskriver.

5.4 Rätt till rättshjälp

Regeringens bedömning: Svensk rätt uppfyller redan i dag artikel 3 i rättshjälpsdirektivet. Någon lagregel är därför inte nödvändig.

Med anledning av artikel 4 i rättshjälpsdirektivet behövs det en bestämmelse om att tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i någon av medlemsstaterna, med undantag av Danmark, skall vara likställda med svenska medborgare i fråga om rätt till rättshjälp enligt rättshjälpslagen. Bestämmelsen bör tas in i rättshjälpsförordningen.

Promemorians bedömning och förslag stämmer överens med regeringens bedömning, utom såtillvida att promemorian inte föreslår något undantag för tredjelandsmedborgare som är bosatta i Danmark (se promemorian s. 32 f.).

Remissinstanserna: De flesta remissinstanserna delar eller har inte någon invändning mot promemorians bedömning att svensk rätt redan i dag uppfyller artikel 3 i rättshjälpsdirektivet. *Svea hovrätt* anser dock att det behövs ytterligare överväganden kring direktivets förenlighet med rättshjälpslagens regler om återbetalningsskyldighet. *Hovrätten för Övre Norrland* menar att den maximitid om två timmar som gäller för rådgivning enligt rättshjälpslagen är oförenlig med direktivet. – Remissinstanserna instämmer i eller har inte någon invändning mot promemorians förslag om författningsreglering med anledning av artikel 4.

Skälen för regeringens bedömning

Skyldighet att bevilja rättshjälp

Artikel 3 i rättshjälpsdirektivet innehåller den grundläggande bestämmelsen om att fysiska personer, på de villkor som ställs upp i direktivet, har rätt till rättshjälp.

Artikel 3.1 anger att fysiska personer som är inblandade i en tvist som omfattas av direktivet skall ha rätt till tillräcklig rättshjälp för att säkerställa att de får faktisk möjlighet till rättslig prövning i enlighet med villkoren i direktivet. I artiklarna 5 och 6 ställs upp villkor av ekonomisk respektive materiell karaktär. Dessa villkor motsvaras närmast av rättshjälpslagens allmänna förutsättningar för rättshjälp, vilka återfinns i 6–8 §§ rättshjälpslagen (se avsnitten 5.5.1 och 5.5.2).

Av betydelse är då när rättshjälpen skall anses ”tillräcklig”. Detta beskrivs närmare i artikel 3.2 i rättshjälpsdirektivet.

Ett första krav (artikel 3.2 a) är att det rättsliga biståndet skall garantera juridisk rådgivning i avsikt att nå en uppgörelse innan ett rättsligt förfarande inleds. Detta krav kan synas motsvara den rådgivning som regleras i 4 § rättshjälpslagen. Om rådgivning enligt 4 § rättshjälpslagen skulle ha varit den enda möjlighet till rättsligt bistånd som fanns innan ett rättsligt förfarande inleddes, skulle kravet i rättshjälpsdirektivet på tillräckligt bistånd måhända inte vara uppfyllt i svensk rätt. En rådgivning under 1–2 timmar kan, som *Hovrätten för Övre Norrland* pekar på, vara otillräckligt för att uppfylla direktivets krav. Men enligt svensk rätt finns möjlighet att få rättshjälp innan något rättsligt förfarande har inletts. Sammantaget gör regeringen bedömningen att svensk rätt uppfyller direktivets första krav.

En andra förutsättning för att rättshjälpen skall anses tillräcklig (artikel 3.2 b) är att det rättsliga biståndet garanterar rättshjälp och representation vid domstol samt befrielse från eller bidrag till rättegångskostnaderna för rättshjälpsmottagarna. Häri inbegrips även sådana kostnader som hänger direkt samman med tvistens gränsöverskridande karaktär (artikel 7 i rättshjälpsdirektivet) samt arvoden åt personer som har fått i uppdrag av domstolen att vidta åtgärder under förfarandet. Uttrycket ”rättshjälp och representation vid domstol” ges en tydligare förklaring i beaktandesats tio i rättshjälpsdirektivet. Där anges att rättshjälpen bör omfatta bl.a. juridiskt bistånd för att driva ett mål vid en domstol och företrädande vid domstol.

Frågan är nu om svensk rätt uppfyller även denna andra förutsättning för att rättshjälpen skall anses tillräcklig.

I 15–20 §§ rättshjälpslagen redovisas de förmåner som ingår vid rättshjälp. Om rättshjälp beviljas, innebär det att ett rättshjälpsbiträde förordnas för den rättssökande (15 §) och att staten betalar ersättningen för rättshjälpsbiträdet till den del den överstiger den rättshjälpsökandes rättshjälpsavgift. Vidare betalar staten kostnaderna för bevisning (16 §), utredning (17 §) och medlare som förordnats enligt 42 kap. 17 § rättegångsbalken (18 §). Den som har beviljats rättshjälp är vidare befriad från vissa avgifter vid domstolar och kronofogdemyndigheter (19 §) och behöver inte heller ställa säkerhet för kvarstad eller annan säkerhetsåtgärd (20 §).

Rättshjälpslagen garanterar således förmånen av juridiskt biträde. Det juridiska biträdet har till uppgift att ta till vara rättshjälpsmottagarens rätt och vid behov företräda honom eller henne vid domstol. Genom att staten svarar för den del av kostnaderna för rättshjälpsbiträdet som inte skall betalas av rättshjälpsmottagaren samt att denne är befriad från vissa avgifter, uppfylls också direktivets krav på bidrag till rättshjälpsmottagarens rättegångskostnader. Frågan om de kostnader som hänger direkt samman med tvistens gränsöverskridande karaktär (artikel 7 i direktivet) behandlas i avsnitt 5.5.3, men i övrigt kan av det anförda redan nu dras slutsatsen att svensk rätt uppfyller direktivets andra förutsättning för att rättshjälpen skall anses tillräcklig.

I de medlemsstater där den förlorande parten är skyldig att betala motpartens kostnader (så är många gånger fallet i Sverige) gäller, som en sista förutsättning för att rättshjälpen skall bedömas som tillräcklig, att den skall omfatta även dessa kostnader (artikel 3.2 andra stycket). Denna skyldighet är dock begränsad till att omfatta de fall där motpartskost-

naderna skulle ha täckts av rättshjälpen, om rättshjälpsmottagaren hade haft sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i den medlemsstat där domstolen är belägen. Eftersom förmånen av rättshjälp enligt rättshjälpslagen inte täcker motpartskostnader omfattas inte Sverige av denna skyldighet. Någon lagregel är således inte nödvändig. Det bör inte heller införas någon sådan reglering med anledning av direktivet.

Artikel 3.3 i rättshjälpsdirektivet ger medlemsstaterna möjlighet att vägra rättshjälp för förfaranden som är speciellt anpassade för att parterna själva skall kunna utföra sin talan. Rättshjälp skall dock beviljas om en domstol eller annan behörig myndighet anser att sådan hjälp behövs för att sörja för parternas likhet eller med hänsyn till fallets komplexitet. Som anförts i avsnitt 5.3 motsvaras denna direktivbestämmelse i svensk rätt av bestämmelsen 11 § 4 rättshjälpslagen.

Enligt artikel 3.4 i direktivet får medlemsstaterna begära att rättshjälpsmottagarna skall bidra till kostnaderna för förfarandet i rimlig omfattning med beaktande av direktivets villkor beträffande ekonomiska tillgångar. Regeringen delar promemorians bedömning att direktivet härigenom möjliggör en tillämpning av 23–25 §§ rättshjälpslagen om rättshjälpsavgifter.

Enligt artikel 3.5, slutligen, får medlemsstaterna föreskriva att den behöriga myndigheten får besluta att rättshjälpsmottagarna skall vara skyldiga att återbetala kostnaderna för rättshjälpen helt eller delvis, om deras ekonomiska situation har förbättrats betydligt eller om beslutet om att bevilja rättshjälp har fattats på grundval av oriktiga uppgifter från rättshjälpsmottagaren. Till skillnad från den bedömning som görs i promemorian tolkar regeringen direktivet så att direktivet här ger utrymme för att förordna om återbetalningsskyldighet utan att rättshjälpen som sådan samtidigt omprövas (om omprövning och möjligheten att förordna om återbetalningsskyldighet i samband därmed, se avsnitt 5.5.5). I svensk rätt finns det inte någon möjlighet att förordna om återbetalningsskyldighet utan att det samtidigt förordnas om att rättshjälpen som sådan skall upphöra. Enligt regeringens mening bör det inte heller införas någon sådan ordning med anledning av direktivet.

Förbud mot diskriminering

Artikel 4 i rättshjälpsdirektivet innehåller ett diskrimineringsförbud. Bestämmelsen innebär att medlemsstaterna, utan att diskriminera, skall bevilja rättshjälp till unionsmedborgare och till medborgare i tredje land vilka vistas lagligen i en medlemsstat. Bestämmelsen ger uttryck för den princip om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet som slås fast i artikel 12 i EG-fördraget. Den syftar också till att undvika diskriminering på grund av hemvist och omfattar därför såväl unionsmedborgare som tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i någon av de medlemsstater som omfattas av direktivet.

Det är inte helt klart vad som avses med ”lagligen vistas”. De engelska, franska och tyska versionerna av direktivet (”residing lawfully”, ”régulière de séjour” respektive ”sich rechtmässig...aufhalten”) ger dock vid handen att en person som vistas tillfälligt i en medlemsstat inte omfattas av direktivbestämmelsen. Tanken med bestämmelsen synes vara att personer som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i den

aktuella medlemsstaten skall vara likställda med medlemsstatens medborgare. Ett sådant synsätt leder också till att personkretsen för diskrimineringsförbudet blir densamma som för de kompletterande bestämmelserna i rättshjälpslagen, vilket framstår som ändamålsenligt.

Den som inte är svensk medborgare och som varken är eller tidigare har varit bosatt i Sverige får, enligt 12 § första stycket rättshjälpslagen, beviljas rättshjälp endast om angelägenheten skall behandlas i Sverige och det finns särskilda skäl. I sådana angelägenheter som omfattas av direktivet krävs alltså i dag, om man bortser från de förordnanden som finns i 35 § rättshjälpsförordningen, att det finns särskilda skäl för att bevilja rättshjälp.

Enligt 12 § andra stycket rättshjälpslagen kan regeringen i vissa fall förordna att medborgare i en viss främmande stat och den som, utan att vara medborgare i den staten, är bosatt där skall vara likställd med svensk medborgare i fråga om rätt till rättshjälp. Görs ett sådant förordnande, bortfaller kravet i paragrafens första stycke på att det skall finnas särskilda skäl. En utländsk medborgare har då rätt till rättshjälp på samma villkor som en svensk medborgare – de är likställda med svenska medborgare.

Regeringen har i 35 § rättshjälpsförordningen förordnat om likställdhet för medborgare i ett flertal länder. Bland annat är medborgarna i samtliga EU:s medlemsstater likställda med svenska medborgare, även om detta inte framgår så klart som skulle vara önskvärt. Regeringen har för avsikt att på ett tydligare sätt än i dag förordna att alla EU-medborgare skall vara likställda med svenska medborgare.

Rättshjälpsdirektivet uppställer emellertid ett krav på att inte endast EU-medborgare utan även tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en medlemsstat som omfattas av direktivet skall vara likställda med medborgare i det land tvisten skall behandlas. I rättshjälpsförordningen finns det inte någon bestämmelse av innebörd att tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i någon av dessa medlemsstater skall vara likställda med svensk medborgare i fråga om rätt till rättshjälp. Det finns följaktligen behov av en sådan bestämmelse.

Danmark omfattas inte av rättshjälpsdirektivet. Med hänsyn härtill och då regeringen, enligt 12 § andra stycket rättshjälpslagen, kan förordna om likställdhet endast under förutsättning av ömsesidighet saknas möjlighet att förordna om likställdhet för tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i Danmark. Detta innebär att det för sådana medborgare även i fortsättningen kommer att finnas ett krav på särskilda skäl. Det är emellertid inte så, som *Lagrådet* har anfört, att rättshjälpslagen inte blir tillämplig på tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i Danmark.

Som anförts är medborgare i Danmark redan i dag likställda med svenska medborgare.

Nödvändiga bestämmelser bör tas in i rättshjälpsförordningen. En förutsättning för att där kunna förordna att tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en medlemsstat som omfattas av direktivet skall vara likställda med svenska medborgare är att begreppen ”hemvist” och ”vanliga vistelseort” inte är vidare än begreppet ”bosatt” i 12 § andra stycket rättshjälpslagen. Regeringen gör

bedömningen att denna förutsättning är uppfylld. Som *Lagrådet* anför kan det naturligtvis vara en olägenhet att i rättshjälpslagen och rättshjälpsförordningen använda olika kriterier för att ange anknytningen till ett visst land. Lagrådet har emellertid, med tanke på att den svenska författningstexten skall svara mot flera konventioner där anknytningen till ett land uttrycks på olika sätt, inte föreslagit någon ändring i 12 § rättshjälpslagen.

5.5 Villkor för rättshjälpen och dess omfattning

5.5.1 Villkor beträffande ekonomiska tillgångar

Regeringens förslag: En rättssökande i en gränsöverskridande angelägenhet på privaträttens område skall kunna beviljas rättshjälp trots att hans eller hennes ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr. Det skall dock gälla endast under förutsättning att den rättssökande kan visa att han eller hon saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och att denna bristande förmåga beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den rättssökandes hemviststat. Vidare skall en rättssökande i en gränsöverskridande angelägenhet inte kunna vägras rättshjälp på den grunden att den rättssökande borde ha haft en rättsskyddsförsäkring eller något annat liknande skydd.

Regeringens bedömning: I övrigt uppfyller Sverige redan i dag artikel 5 i rättshjälpsdirektivet. Någon ytterligare lagregel med anledning av den artikeln är därför inte nödvändig.

Promemorians förslag och bedömning stämmer överens med regeringens utom såtillvida att promemorian gör bedömningen att en rättssökande i en gränsöverskridande angelägenhet skall kunna vägras rättshjälp även på den grunden att den rättssökande borde ha haft en rättsskyddsförsäkring eller något annat liknande skydd (se promemorian s. 37 f.).

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har någon invändning mot promemorians förslag. De flesta remissinstanserna delar också bedömningen att Sverige i övrigt redan i dag uppfyller artikel 5 i direktivet. *Sveriges advokatsamfund* anser dock att direktivet kräver att en försäkringstagare skall ha möjlighet att beviljas rättshjälp, om förmånerna i en rättsskyddsförsäkring har uttömts. *Sveriges Försäkringsförbund* framhåller att det inte är givet att man kan ställa samma krav som annars vad gäller att en utländsk medborgare borde ha en rättsskyddsförsäkring.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 5 i rättshjälpsdirektivet anger de ekonomiska villkor som den rättshjälpsökande måste uppfylla för att medlemsstaterna skall vara skyldiga att bevilja honom eller henne rättshjälp. Artikel 5 innehåller också bestämmelser som ger medlemsstaterna rätt att fastställa ekonomiska gränsvärden för rätten till rättshjälp samt vägra att bevilja sådan hjälp om den rättshjälpsökande har tillgång till alternativa biståndsmöjligheter.

Artikel 5.1 anger att rättshjälp skall beviljas de fysiska personer som är inblandade i en tvist som omfattas av direktivet och som på grund av sin ekonomiska situation helt eller delvis saknar förmåga att bära kostna-

derna för sådan hjälp som direktivet garanterar (se avsnitt 5.4). Hur en rättshjälpsökandes ekonomiska situation skall bedömas framgår av artikel 5.2. Där klargörs att bedömningen skall göras med hänsyn till olika objektiva faktorer, såsom inkomst, kapital eller familjesituation, samt en bedömning av tillgångarna hos personer som är ekonomiskt beroende av den rättshjälpsökande. Genom artikel 5.3 ges medlemsstaterna rätt att fastställa ekonomiska gränsvärden över vilka den rättshjälpsökande anses själv helt eller delvis kunna bära kostnaderna för sådan hjälp som direktivet garanterar.

Enligt 6 § rättshjälpslagen får rättshjälp beviljas en fysisk person vars ekonomiska underlag inte överstiger 260 000 kr. Med ekonomiskt underlag avses enligt 38 § rättshjälpslagen den rättssökandes beräknade årsinkomst sedan hänsyn tagits till underhållsskyldighet, förmögenhetsförhållanden och skuldsättning. Denna bestämmelse är generösare än rättshjälpsdirektivet; till skillnad från rättshjälpslagen anger direktivet att även familjemedlemmars tillgångar kan påverka den rättssökandes ekonomiska förmåga. Eftersom direktivet är ett minimidirektiv kan Sverige låta rättshjälpslagens mera förmånliga bestämmelser gälla även på sådana angelägenheter som omfattas av direktivet.

Rätten till rättshjälp från det allmänna har allt sedan tillkomsten av 1972 års rättshjälpslag begränsats av att den rättssökandes inkomst inte får överstiga ett visst belopp. Även om huvuddelen av dem som erhåller rättshjälp ligger i de lägre inkomstintervallen, innebär inte detta att det bara är de som behöver rättshjälp. Övriga inkomstgrupper kan också behöva visst bistånd. När den nuvarande rättshjälpslagen trädde i kraft sattes inkomstgränsen till 210 000 kr. Gränsvärdet justerades den 1 april 1999 till nuvarande 260 000 kr (prop. 1998/99:10, bet. 1998/99:JuU6, rskr. 1998/99:132). Detta innebar att klart mer än 90 procent av befolkningen uppfyllde de ekonomiska förutsättningarna för rättshjälp, vilket torde vara unikt i internationella sammanhang. Mot denna bakgrund får rättshjälpslagens inkomstgräns anses väl svara mot rättshjälpsdirektivets krav på rättshjälp åt personer som på grund av sin ekonomiska situation helt eller delvis saknar förmåga att bära kostnaderna för sådan hjälp som direktivet garanterar.

Medlemsstaternas möjlighet att fastställa gränsvärden får dock enligt artikel 5.4 inte hindra rättshjälpsökande som befinner sig över dessa värden från att beviljas rättshjälp, om de kan visa att de inte kan bära kostnaderna för sådana förfaranden som omfattas av rättshjälpsdirektivet. Detta gäller under förutsättning att de också kan visa att betalningsoförmågan beror på skillnader i levnadskostnaderna mellan den rättshjälpsökandes hemviststat och domstolsstaten. Bestämmelsen har inte till syfte att sätta en rättshjälpsökande som är part i en gränsöverskridande tvist i ett fördelaktigare läge än en part i ett inhemskt förfarande. Tanken är i stället att om skillnaderna i levnadskostnaderna mellan två medlemsstater är sådana att en person som visserligen befinner sig över ett visst angivet gränsvärde kan styrka att han eller hon befinner sig i samma ekonomiska läge eller i ett sämre läge än en person som ligger under gränsvärdet i domstolslandet, skall han eller hon ändå, efter en bedömning i det enskilda fallet, kunna beviljas rättshjälp. Annars riskerar rättshjälpsdirektivets huvudsakliga syfte – att garantera en till-

räcklig rättshjälpsnivå i gränsöverskridande tvister inom EU – inte kunna uppnås.

Som redan har redogjorts för får enligt 6 § rättshjälpslagen rättshjälp beviljas en fysisk person vars ekonomiska underlag inte överstiger 260 000 kr. Det finns inte någon möjlighet att göra undantag från denna bestämmelse, vilket innebär att det i dag inte finns något utrymme för att göra en sådan skönsässig bedömning som direktivet kräver. Regeringen föreslår därför att det i rättshjälpslagen förs in en bestämmelse som gör det möjligt för en rättshjälpsökande i en gränsöverskridande angelägenhet att få rättshjälp, om han eller hon kan visa att hans eller hennes ekonomiska situation är sådan att han eller hon saknar förmåga att själv bära sina förfarandekostnader och att den bristande förmågan beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den rättssökandes hemviststat.

Enligt *Lagrådets* mening bör det anges vilka utgångspunkter de tillämpliga myndigheterna skall ha för jämförelsen mellan levnadskostnader i berörda länder. Det är emellertid förenat med betydande svårigheter att ange några sådana utgångspunkter. Som *Rättshjälpsmyndigheten* konstaterar får frågan därför lösas genom praxis.

Enligt 9 § första stycket rättshjälpslagen får rättshjälp inte beviljas, om den rättshjälpsökande har en rättskydds försäkring eller något annat liknande rättskydd som omfattar angelägenheten. Om den rättshjälpsökande saknar rättskydd men med hänsyn till sitt försäkringsskydd i övrigt eller sina ekonomiska och personliga förhållanden borde ha haft ett sådant skydd, får, enligt 9 § andra stycket rättshjälpslagen, rättshjälp beviljas endast om det finns särskilda skäl med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse för den rättshjälpsökande. Frågan är om dessa bestämmelser bör vara tillämpliga även på sådana angelägenheter som omfattas av direktivet.

Enligt artikel 5.5 i direktivet behöver rättshjälp inte beviljas de rättshjälpsökande i den mån de i det enskilda fallet har faktisk tillgång till ett annat alternativ som täcker kostnaderna för de förfaranden som avses i artikel 3.2. Angående artikel 3.2, se avsnitt 5.4. Det är alltså enligt direktivet tillåtet att i den nationella lagstiftningen ha bestämmelser som innebär att rättshjälpen är subsidiär i förhållande till något annat, t.ex. en rättskydds försäkring. Regeringen delar därför promemorians bedömning att bestämmelsen i 9 § första stycket rättshjälpslagen är förenlig med direktivet. Det är dock tveksamt om bestämmelsen kommer att få någon större praktisk betydelse i gränsöverskridande angelägenheter. Det kan nog nämligen vara svårt att utreda om den rättshjälpsökande har en försäkring som omfattar den aktuella angelägenheten; det kan inte ställas krav på alltför vidlyftiga efterforskningar för att undersöka förekomsten av en sådan försäkring. Promemorians bedömning är att bestämmelsen i princip bör vara tillämplig även på gränsöverskridande angelägenheter. Regeringen gör ingen annan bedömning.

Vad sedan gäller den s.k. borde-regeln i 9 § andra stycket rättshjälpslagen gjordes i promemorian bedömningen att även denna bestämmelse var förenlig med direktivet. Regeringen gör emellertid här en annan bedömning. Bestämmelsen ger nämligen utrymme för att i vissa situationer vägra rättshjälp även när den rättssökande saknar faktisk tillgång till t.ex. en rättskydds försäkring. Detta kan knappast vara förenligt

med direktivet. Regeringen föreslår därför att bestämmelsen i 9 § andra stycket rättshjälpslagen inte skall gälla i sådana angelägenheter som omfattas av direktivet.

Det finns i Sverige inte någon möjlighet att få rättshjälp för det fall att rättsskyddets förmåner har uttömts (jfr NJA 2000 s. 400). Regeringen delar inte *Advokatsamfundets* bedömning att detta skulle stå i strid mot direktivet. Direktivet ställer inte upp något krav på att en rättshjälpsmottagare skall ha rätt till rättshjälp i obegränsad omfattning. Direktivet kan då rimligen inte heller anses ställa upp något krav på att det skall finnas en sådan ventil som Advokatsamfundet efterfrågar.

5.5.2 Villkor med anknytning till grunden för angelägenheten

Regeringens bedömning: Det behövs inte några kompletterande bestämmelser med anledning av rättshjälpsdirektivets bestämmelser om villkor med anknytning till grunden för tvisten.

Promemorians bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 40 f.).

Remissinstanserna: De flesta remissinstanserna delar promemorians bedömning eller lämnar den utan någon invändning. *Hovrätten för Övre Norrland* ifrågasätter om bestämmelsen i artikel 6.2 i rättshjälpsdirektivet utan vidare kan anses uppfylld i de fall en rättshjälpsansökan avslås med tillämpning av rimlighetsbedömningen i 8 § rättshjälpslagen.

Skälen för regeringens bedömning: Även om en rättshjälpsökande uppfyller de ekonomiska villkor som rättshjälpsdirektivet ställer upp, kan omständigheterna i målet eller ärendet vara sådana att det inte är rimligt att rättshjälp beviljas. Artikel 6 ger därför medlemsstaterna rätt att föreskriva att rättshjälp under vissa förhållanden inte skall beviljas trots att den rättssökande uppfyller de ekonomiska villkoren för att få rättshjälp.

I artikel 6.1 anges att om en talan förefaller uppenbart ogrundad, får en ansökan om rättshjälp avslås. Vidare framgår av artikel 6.2 att rättshjälp inte behöver beviljas ”på grund av omständigheterna i målet”, så länge som möjligheten till rättslig prövning säkerställs. Detta gäller under förutsättning att juridisk rådgivning har tillhandahållits. Slutligen följer av artikel 6.3 att medlemsstaterna, vid bedömningen av det välgrundade i en ansökan, skall beakta den aktuella tvistens betydelse för den rättshjälpsökande. Medlemsstaterna får enligt samma artikel även beakta tvistens art när den rättssökande begär skadestånd på grund av ryktes-spridning men inte har lidit något materiellt eller ekonomiskt avbräck eller när ansökan gäller ett anspråk med direkt anknytning till den rättshjälpsökandes näringsverksamhet som egen företagare eller egenanställd.

Bestämmelserna i artikel 6 motsvaras närmast av 8 § rättshjälpslagen som föreskriver att rättshjälp får beviljas endast om det med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse, tvisteföremålets värde och omständigheterna i övrigt är rimligt att staten bidrar till kostnaderna.

Direktivets första vägransgrund (uppenbart ogrundad talan) faller klart in under 8 § rättshjälpslagen. Vad gäller möjligheten till avslag ”på grund av omständigheterna i målet, så länge som möjligheten till rättslig pröv-

ning säkerställs” kan konstateras att rättshjälpsdirektivet här ger utrymme för en mycket vidsträckt bedömning i varje enskilt fall. De fyra typer av omständigheter som skall beaktas inom ramen för rimlighetsbedömningen i 8 § rättshjälpslagen – angelägenhetens art, dess betydelse för den enskilde, det omtvistades värde och omständigheterna i övrigt – är exempel på sådana situationer som får anses rymmas inom direktivets vidsträckta ramar. Direktivet villkorar visserligen avslagsgrunden med att möjligheten till rättslig prövning måste vara säkerställd, men detta uttrycksätt kan knappast innebära att rättshjälp skall behöva beviljas i situationer där det inte är försvarbart att processen bekostas av allmänna medel. Dessutom skulle en tolkning innebärande en ovillkorlig rätt till prövning på det allmännas bekostnad leda till att vägransgrunden inte har någon verklig innebörd. Det finns inte något som hindrar att den enskilde på egen bekostnad, i fall där det på grund av omständigheterna inte bedöms som rimligt att staten bekostar den aktuella tvisten, ändå kan få sin sak prövad. Möjligheten till rättslig prövning vid domstol är inte villkorad av att rättshjälp ges. Dessutom är själva domstolsförfarandet i Sverige kostnadsfritt med undantag för en ansökningsavgift om 450 kr. Till detta kommer att den rättshjälpsökande i dessa situationer alltid är garanterad inledande rådgivning enligt 4 § rättshjälpslagen. Regeringen anser mot denna bakgrund att bestämmelsen i 8 § rättshjälpslagen får anses väl svara mot direktivets huvudsakliga syfte, nämligen att säkerställa en tillräcklig rättshjälpnivå i gränsöverskridande tvister. Således bedöms svensk rätt vara förenlig med artikel 6.2 i rättshjälpsdirektivet.

Den i artikel 6.3 något omotiverade exemplifieringen av möjligheten att vägra rättshjälp är i grunden en kompromisslösning. I stället för att laborera med en undantagsbestämmelse, i vilken vissa mål skulle undantas från tillämpningsområdet, valdes lösningen att i direktivet särskilt peka på att de i artikeln omnämnda situationerna (mål om förtal och mål som har anknytning till den rättssökandes affärsverksamhet) till sin natur kan vara sådana att rättshjälp inte bör beviljas. Tanken var således inte att begränsa eller förtydliga de allmänt hållna vägransgrunderna i artiklarna 6.1 och 6.2 utan att på ett lämpligt sätt klargöra att de medlemsstater som under inga förhållanden kan acceptera att bevilja rättshjälp i de i artikel 6.3 speciellt angivna målen alltid har en möjlighet att vägra sådant bistånd med stöd av artikel 6 i rättshjälpsdirektivet. För svenskt vidkommande har exemplifieringen inte någon betydelse. Några särskilda åtgärder behöver alltså inte vidtas med anledning av den.

Sammanfattningsvis delar regeringen promemorians bedömning att det inte finns något som hindrar att 8 § rättshjälpslagen tillämpas på gränsöverskridande angelägenheter. Inte heller i övrigt finns det något behov av lagändringar med anledning av artikel 6 i rättshjälpsdirektivet.

5.5.3 Kostnader i samband med angelägenhetens gränsöverskridande karaktär

Regeringens bedömning: Det behövs inte några kompletterande bestämmelser om ersättning för kostnader som har samband med angelägenhetens gränsöverskridande karaktär.

Promemorians bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 43 f.).

Remissinstanserna delar promemorians bedömning eller lämnar den utan någon invändning.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 12 i rättshjälpsdirektivet skall rättshjälp i gränsöverskridande privaträttsliga tvister beviljas av den medlemsstat där domstolen är belägen (se avsnitt 5.6.1). Detta innebär att om en gränsöverskridande tvist skall prövas vid svensk domstol, skall Sverige, vid bifall till rättshjälpsansökan, svara för de rättshjälpskostnader som följer av artikel 3. Det kan emellertid i gränsöverskridande tvister uppstå kostnader som, utan att omfattas av artikel 3, har direkt samband med den gränsöverskridande karaktären. Artikel 7 anger vilka ytterligare kostnader som rättshjälpsdirektivet säkerställer kostnadstäckning för. Vidare anger bestämmelsen att dessa kostnader skall betalas av den medlemsstat där domstolen är belägen. De kostnader som avses är tolkkostnader samt vissa översättnings- och reskostnader.

Kostnader för tolk

Rättshjälpsdirektivet föreskriver inte närmare i vilka situationer kostnadsfri tolk skall tillhandahållas. Ett grundläggande villkor för bestämmelsens tillämplighet är dock, som nämnts inledningsvis, att kostnaden för tolk hänger direkt samman med tvistens gränsöverskridande karaktär. Vidare bör förmånen av kostnadsfri tolk ses i ljuset av direktivets grundläggande syfte, nämligen att genom minimiregler fastställa en tillräcklig rättshjälpsnivå i gränsöverskridande tvister i EU.

Bestämmelsen i 5 kap. 6 § första stycket rättegångsbalken utgår från att en förhandling vid allmän domstol skall hållas på svenska språket och att, om någon som skall höras inför rätten inte behärskar svenska, översättning av det som sägs på ett främmande språk skall ske till svenska. När parterna inte förstår svenska, skall det som sägs på svenska i behövliga delar översättas till det främmande språket. Bestämmelsen gäller enligt sin ordalydelse endast när någon skall höras inför rätten men får också anses ge utrymme för att anlita tolk när det är fråga om mera informella kontakter mellan rätten och en person som inte behärskar svenska språket (se prop. 1973:30 s. 71). För förvaltningsmyndigheters handläggning av ärenden finns en motsvarande bestämmelse i 8 § förvaltningslagen. För allmän förvaltningsdomstol uppfylls direktivets krav genom en motsvarande bestämmelse i 50 § förvaltningsprocesslagen (1971:291). Den som har förordnats till tolk vid domstol har enligt 5 kap. 8 § rättegångsbalken och 52 § förvaltningsprocesslagen rätt till skälig ersättning av allmänna medel. Detsamma gäller den som har förordnats till tolk vid förvaltningsmyndighet.

De svenska reglerna, som inte är begränsade till att gälla tvister mellan svenska medborgare eller personer som är bosatta här, säkerställer att tolk kan förordnas för en rättshjälpsmottagare som i en gränsöverskridande angelägenhet är i behov av en sådan. Tolken bekostas av allmänna medel. Reglerna uppfyller därmed rättshjälpsdirektivets minimikrav på kostnadsansvar för tolk, och någon särskild lagstiftningsåtgärd behöver inte vidtas.

Rättshjälpdirektivet föreskriver vidare att domstolslandet skall täcka kostnader för översättning av handlingar som domstol eller behörig myndighet kräver och som har lämnats in av rättshjälpsmottagaren och som är nödvändiga för att avgöra tvisten. Direktivet begränsar således kostnadsansvaret till att avse inkommande handlingar som domstol eller behörig myndighet själv begärt att få del av, samtidigt som dessa handlingar också skall vara nödvändiga för att avgöra tvisten.

Bestämmelser om översättning av handlingar finns i 33 kap. 9 § rättegångsbalken. Enligt första stycket i den paragrafen får rätten vid behov låta översätta handlingar som kommer in till eller skickas ut från rätten. I domstolens prövning av om det finns behov av att låta översätta en handling bör domstolen ta reda på vilka möjligheter en part har att få handlingen översatt. Endast om en part inte på egen hand kan få en handling översatt, bör domstolen ordna med översättning (prop. 1986/87:89 s. 142 f. och s. 170). Samma regler gäller för domstolsärenden (se 48 § lagen [1996:242] om domstolsärenden). Motsvarande gäller också vid förvaltningsmyndigheter. Vid allmän förvaltningsdomstol översätts inkommande handlingar med stöd av bestämmelsen i 50 § förvaltningsprocesslagen om tolk. Med uttrycket tolk avses alltså både muntlig och skriftlig översättning. Också denna bestämmelse ställer krav på en behovsprövning.

Avgörande för frågan om vem som skall ombesörja översättning av en handling är således en behovsprövning som domstolen måste göra i varje enskilt fall. Att parten i fråga har beviljats rättshjälp i en gränsöverskridande angelägenhet får anses innebära att parten saknar ekonomiska möjligheter att på egen hand översätta handlingen och därmed att det finns ett behov för honom eller henne att domstolen låter översätta handlingen.

Rättshjälpdirektivet är begränsat till handlingar som är nödvändiga för tvistens avgörande. Rättegångsbalkens och förvaltningsprocesslagens bestämmelser har inte samma begränsning, och det saknas skäl att begränsa rätten till översättning till enbart de slags handlingar som rättshjälpdirektivet omfattar. Behovsrekvisitet i de svenska bestämmelserna bör även i fortsättningen få avgränsa vilka handlingar det kan bli fråga om.

Reskostnader

Rättshjälpdirektivet föreskriver slutligen att om rättshjälpsmottagaren blir ersättningsskyldig för reskostnader för personer som berörs av förandet av rättshjälpsmottagarens talan, och som enligt lag eller av domstol åläggs att personligen närvara vid den rättegång där rättshjälpsmottagarens talan prövas, skall domstolsstaten täcka dessa kostnader. Ersättningsskyldigheten gäller inte för det fall domstolen beslutar att personerna kan höras tillfredsställande på något annat sätt².

² I beaktandesats 19 i rättshjälpdirektivet anges att vid överväganden om en person måste inställa sig vid domstolen bör en medlemsstats domstolar fullt ut beakta de möjligheter som erbjuds genom rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning (bevisupptagningsförordningen). EGT L 174, 27.6.2001, s.1 (Celex 32001R1206).

Rättshjälpsdirektivet säkerställer således att om rättshjälpsmottagaren blir ersättningsskyldig för reskostnader för vittnen och sakkunniga, som är skyldiga att personligen infinna sig vid en förhandling där rättshjälpsmottagarens sak prövas, skall han eller hon få ersättning för dessa kostnader. Det är alltså fråga om vittnen och sakkunniga som av domstol kallats att infinna sig. Bestämmelsen reglerar inte rättshjälpsmottagarens kostnader för egen resa. Att en rättshjälpsmottagare som förlorar en tvist kan bli skyldig att enligt 18 kap. 1 § rättegångsbalken ersätta motparten för bl.a. dennes beviskostnader är inte heller något som faller in under direktivet.

I 36 kap. 24 § rättegångsbalken finns bestämmelser om ersättning till vittnen. Huvudregeln är att ersättning till ett vittne, som har åberopats av en enskild part, skall betalas av parten. Vidare anges i samma bestämmelse att sådan ersättning skall avse nödvändiga kostnader för bl.a. resa. Rättshjälpsmottagaren blir således ersättningsskyldig endast när han eller hon själv har åberopat bevisningen. Om rättshjälp har beviljats, följer dock av 16 § rättshjälpslagen att staten betalar kostnaderna för vittnen och annan bevisning som åberopats av rättshjälpsmottagaren vid allmän domstol, Arbetsdomstolen och Marknadsdomstolen. Motsvarande bestämmelse blir tillämplig på inställesekostnader för en s.k. privat sakkunnig. För allmän förvaltningsdomstol gäller bestämmelsen i 26 § förvaltningsprocesslagen som reglerar både vittne och sakkunnig. Bestämmelsen innebär att ersättning till dessa i princip alltid utgår av allmänna medel, vare sig de inkallats på rättens eller offentlig parts begäran, eller på begäran av enskild part.

Svensk rätt uppfyller alltså kravet på kostnadstäckning för reskostnader.

5.5.4 Kostnader som skall betalas av den medlemsstat där den rättshjälpsökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort

Regeringens bedömning: Det behövs en bestämmelse som reglerar en rättssökandes rätt att hos den översändande myndigheten få kostnadsfritt bistånd med nödvändig översättning av rättshjälpsansökan och tillhörande bilagor. Bestämmelsen bör tas in i rättshjälpsförordningen. I övrigt kräver artikel 8 i rättshjälpsdirektivet inte någon särskild åtgärd.

Promemorians förslag och bedömning stämmer överens med regeringens bedömning (se promemorian s. 47 f.).

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har någon invändning mot promemorians förslag eller bedömning.

Skälen för regeringens bedömning: Som redovisats i föregående avsnitt reglerar artiklarna 3 och 7 i rättshjälpsdirektivet de kostnader som domstolsstaten skall svara för. Emellertid kan en part i en gränsöverskridande tvist även ådra sig kostnader i sitt hemland för t.ex. rådgivning av en advokat där. I artikel 8 anges att den rättshjälpsökande har rätt till dels ersättning för kostnader för rådgivning av en "lokal" advokat, dels kostnadsfri översättning av rättshjälpsansökan jämte kompletterande

handlingar. Vidare föreskrivs att det är den rättshjälpsökandes hemviststat som skall svara för dessa kostnader.

Prop. 2003/04:87

Rådgivningskostnader

Rättshjälpsdirektivet anger för det första att hemviststaten skall ersätta de kostnader som har uppstått i samband med hjälp av en lokal advokat eller någon annan person som är behörig att ge juridisk rådgivning enligt lag i medlemsstaten, till dess att ansökan om rättshjälp har mottagits av domstolsstaten. Bestämmelsen reglerar således rätten för den rättshjälpsökande att kunna rådgöra med en advokat i hemlandet för att t.ex. kunna få en översiktlig information om rättsläget i den aktuella tvisten. Eftersom rättshjälpsdirektivet enligt artikel 12 bygger på principen att rättshjälp skall tillhandahållas av domstolsstaten (se avsnitt 5.6.1) måste det bistånd som den rättshjälpsökandes hemviststat har att svara för ses som ett inledande komplement. Det bör således på detta stadium inte vara fråga om rådgivning i någon mer omfattande utsträckning. Om rättshjälpsansökan beviljas i domstolsstaten, ingår ju dessutom rådgivning i den staten bland de förmåner som rättshjälpsdirektivet garanterar enligt artikel 3.2 a.

Som redovisats i avsnitt 5.4 ger 4 § rättshjälpslagen en rättssökande möjlighet att få rådgivning i en rättslig angelägenhet under sammanlagt högst två timmar. Rådgivningen kan ges av en advokat, en biträdande jurist på advokatbyrå eller någon annan som bedöms som lämplig för uppdraget. Rätten till rådgivning gäller i samtliga rättsliga angelägenheter; den gäller alltså även sådana angelägenheter som skall behandlas utomlands. Bestämmelsen är således tillämplig på den situationen att en person vill få inledande rådgivning inför en process i en annan medlemsstat.

Det ligger i sakens natur att rådgivningen är begränsad till sin omfattning. Den möjlighet till rådgivning som rättshjälpslagen erbjuder får därför anses förenlig med direktivet. Eftersom rättshjälpsdirektivet tillåter medlemsstaterna att kräva att en rättshjälpsökande bidrar till kostnaderna i rimlig omfattning (artikel 3.3), är även bestämmelsen om rådgivningsavgift i 4 § rättshjälpslagen förenlig med direktivet.

Rättshjälpslagens bestämmelser om rådgivning får alltså anses uppfylla rättshjälpsdirektivets krav på inledande rådgivning i hemviststaten, och någon särskild lagstiftningsåtgärd behöver inte vidtas.

Översättningskostnader

Rättshjälpsdirektivet ger också den rättshjälpsökande rätt att när han eller hon lämnar in sin ansökan om rättshjälp hos den översändande myndigheten i hemviststaten få kostnadsfritt bistånd med översättning av rättshjälpsansökan och kompletterande handlingar. Denna rättighet hänger samman med bestämmelserna i artikel 13.4 och 13.6, som föreskriver att den översändande myndigheten utan ersättning skall bistå den rättshjälpsökande med nödvändig översättning. Som kommer att framgå av avsnitt 5.6.2 har regeringen för avsikt att i rättshjälpsförordningen ta

5.5.5 Rättshjälpens kontinuitet

Regeringens förslag: En rättssökande som har beviljats rättshjälp i en gränsöverskridande privaträttslig tvist i en annan medlemsstat och som begär verkställighet i Sverige av ett avgörande som meddelats med anledning av tvisten skall inte behöva betala utsökningsavgifter vid kronofogdemyndigheterna.

Regeringens bedömning: Någon ytterligare lagstiftningsåtgärd med anledning av artikel 9 i rättshjälpdirektivet är inte nödvändig.

Promemorians förslag och bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 50 f.).

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller lämnar det utan någon invändning. De flesta remissinstanserna delar även promemorians bedömning att det i övrigt inte finns något behov av lagstiftningsåtgärder. *Sveriges advokatsamfund* anser dock att 100-timmarsregeln i 34 § första stycket och utformningen av den s.k. ventilen i 34 § andra stycket rättshjälpslagen är oförenliga med direktivet.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 9 i rättshjälpdirektivet finns regler som säkerställer att rättshjälp kan utgå i ett efterföljande verkställighetsförfarande samt i samband med att ett avgörande överklagas. Vidare ger bestämmelsen medlemsstaterna rätt att när som helst ompröva en ansökan om rättshjälp som har beviljats med stöd av direktivet.

Enligt artikel 9.1 i rättshjälpdirektivet skall en rättshjälpsmottagare beviljas rättshjälp, helt eller delvis, för att täcka kostnaderna för att en dom verkställs i domstolsstaten. Här är det alltså fråga om ett fortsatt ansvar för domstolsstaten, som ju är den medlemsstat som enligt artikel 12 i rättshjälpdirektivet skall bekosta rättshjälp enligt direktivet (se avsnitt 5.6.1), att täcka verkställighetskostnaderna.

Om rättshjälp har beviljats enligt rättshjälpslagen följer av 19 § andra stycket samma lag att rättshjälpsmottagaren i en angelägenhet som lett till ett verkställbart avgörande eller i ett mål om verkställighet inte behöver betala utsökningsavgifter enligt 2 § förordningen (1992:1094) om avgifter vid kronofogdemyndigheterna. Några andra särskilda kostnader för själva verkställighetsförfarandet finns inte. Därmed torde rättshjälpdirektivets krav på rättshjälp för kostnadstäckning vara uppfyllt. Det kan emellertid inte uteslutas att direktivets krav på kostnadstäckning även innefattar andra kostnader än rena verkställighetskostnader, t.ex. ersättning till biträde. Vid sådant förhållande kan det noteras att det är möjligt att ansöka om rättshjälp enligt rättshjälpslagen för verkställigheten som sådan. Emellertid kan det, med hänsyn till hur det svenska verkställighetsförfarandet är utformat, normalt inte anses finnas behov av juridiskt biträde för den part som ansöker om verkställighet.

Artikel 9.2 i rättshjälpdirektivet tar sikte på fall där rättshjälp beviljats av domstolsstaten men där erkännande och verkställighet begärs i en annan medlemsstat (verkställighetsstaten). Här är det alltså fråga om

verkställighet av ett utländskt avgörande där en eller flera av parterna i målet eller ärendet beviljats rättshjälp med stöd av rättshjälpsdirektivet. Enligt bestämmelsen skall en rättshjälpsmottagare som erhållit rättshjälp i domstolsstaten erhålla rättshjälp i enlighet med lagstiftningen i verkställighetsstaten. *Lagrådet* menar att artikeln bör innebära att den rättsökande i ett sådant fall utan ansökan skall vara berättigad till rättshjälp enligt bestämmelserna i rättshjälpslagen. Regeringen gör här en annan bedömning.

Innebörden av artikel 9.2 förtydligas i beaktandesats 23 i direktivet. Där anges att den nationella lagstiftningen skall tillämpas i enlighet med principerna i rättshjälpsdirektivet. Detta måste rimligen innebära att den nationella lagstiftningen skall tillämpas i enlighet med *alla* principer i direktivet, inte endast – vilket *Lagrådets* tolkning nog leder till – de principer som kommer till uttryck i kapitel II (Rätt till rättshjälp) i direktivet. Även principerna i t.ex. artikel 5 (Villkor beträffande ekonomiska tillgångar) och artikel 6 (Villkor med anknytning till grunden för tvisten) måste kunna tillämpas. Med andra ord får, på samma sätt som vid beviljande av rättshjälp i det förfarande som lett fram till det verkställbara avgörandet, den nationella rättshjälpslagstiftningen i sin helhet tillämpas vid verkställighetsförfarandet, naturligtvis under förutsättning att den uppfyller de krav som direktivet ställer. Således möter det inget hinder mot att tillämpa de ekonomiska och andra förutsättningar för beviljande av rättshjälp som den svenska rättshjälpslagen ställer upp. Dessa villkor har ju, som tidigare anförts, bedömts förenliga med direktivet.

Det bör i detta sammanhang noteras att Högsta domstolen nyligen (beslut den 23 december 2003 i mål nr Ö 1537-03) gjort en annan bedömning vid en prövning av rätt till rättshjälp enligt artikel 44 i Brysselkonventionen. Artikel 44 stämmer till stora delar överens med artikel 9.2 i rättshjälpsdirektivet. Högsta domstolen kom fram till att artikel 44 innebär en automatisk kvalificering för rättshjälp i verkställighetsstaten, vilket får till följd att någon särskild prövning i princip inte skall göras av om förutsättningarna för beviljande av rättshjälp i det enskilda fallet är uppfyllda enligt den svenska lagen.

Artikel 44 i Brysselkonventionen är begränsad till exekvaturförfarandets första fas, dvs. det inledande enpartsförfarandet, och gäller således varken under ett eventuellt efterföljande kontradiktoriskt förfarande eller under själva verkställighetsförfarandet hos kronofogdemyndigheten. Rättshjälpsdirektivet, som har väsentligen samma tillämpningsområde som Brysselkonventionen, gäller under hela verkställighetsförfarandet.

Den tolkning av artikel 44 i Brysselkonventionen som Högsta domstolen gjort stämmer inte överens med regeringens bedömning av rättshjälpsdirektivets innebörd. Således skulle den situationen kunna uppstå att båda instrumenten i princip är tillämpliga och att en prövning enligt artikel 44 i Brysselkonventionen inte leder till samma resultat som en prövning enligt artikel 9.2 i rättshjälpsdirektivet. Hur en sådan eventuell konflikt bör hanteras får lösas i rättstillämpningen.

Som tidigare konstaterats föreskriver rättshjälpsdirektivet att det är verkställighetslandets lagstiftning, i enlighet med principerna i direktivet, som skall tillämpas. Vid en ansökan om rättshjälp under ett verkställighetsförfarande i Sverige skall alltså enligt direktivet den svenska rättshjälpslagen tillämpas.

Som sagts tidigare beträffande artikel 9.1 finns ett krav på att den person som söker verkställighet i samma medlemsstat där det verkställbara avgörandet har meddelats skall få täckning för sina verkställighetskostnader. Samma förhållande måste naturligtvis gälla när personen söker verkställighet i en annan medlemsstat än domstolsstaten. Om rättshjälp beviljas enligt rättshjälpslagen, följer av 19 § andra stycket samma lag att rättshjälpsmottagaren i en angelägenhet som lett till ett verkställbart avgörande eller i ett mål om verkställighet inte behöver betala utsködningsavgifter vid kronofogdemyndigheterna. I det motsatta fallet, dvs. när personen inte beviljas rättshjälp i Sverige, får artikel 9.2 anses innebära ett krav på att han eller hon har rätt till samma förmån. Det finns mot denna bakgrund behov av att införa en särskild bestämmelse som gör 19 § andra stycket rättshjälpslagen tillämplig även då. Regeringen föreslår därför att det tas in en sådan bestämmelse i rättshjälpslagen.

I övrigt är verkställighet i Sverige inte förenat med några särskilda kostnader.

På samma sätt som rättshjälpen enligt artikel 9.1 skall kunna omfatta ett efterföljande verkställighetsförfarande följer av artikel 9.3 att sådant bistånd skall kunna utgå också i samband med prövning av ett överklagande, oavsett om det är rättshjälpsmottagaren eller dennes motpart som har överklagat. Rättshjälpslagen innehåller ingen begränsning med avseende på i vilka rättsliga instanser som rättshjälp kan beviljas. Rättshjälp kan med andra ord beviljas och fortsätta för prövning i samtliga domstolsinstanser och därigenom också i samband med prövning av ett överklagat avgörande. Svensk rätt uppfyller alltså redan i dag de krav som direktivet ställer.

En fråga som i sammanhanget måhända kan vara av intresse är hur den s.k. 100-timmarsregeln i rättshjälpslagen förhåller sig till de krav som direktivet kan anses ställa. Enligt 15 § andra meningen rättshjälpslagen omfattar förmånen av rättshjälpsbiträde ersättning för arbete i högst 100 timmar, om inte annat beslutas enligt 34 § samma lag. Endast i undantagsfall skall denna gräns kunna överskridas. Införandet av en begränsning – ett tak – motiverades bl.a. av att rättshjälpen är en social skyddslagstiftning och att det därför är rimligt att det finns en gräns för det stöd som skall utgå och därmed hur stora resurser som staten skall bidra med i varje enskilt ärende (prop. 1996/97:9 s. 143). Direktivet ställer inte heller upp något krav på obegränsad rätt till rättshjälp, varför 100-timmarsregeln inte kan anses stå i strid mot direktivet. Härtill kommer att det finns en ventil. Rätten kan enligt 34 § besluta att rättshjälpen skall fortsätta, trots att biträdet redan har arbetat i 100 timmar. Denna möjlighet till ytterligare rättshjälp är tänkt att tillämpas restriktivt. Vad gäller de gränsöverskridande fallen kan det emellertid förutses att särskilda problem av såväl praktisk som rättslig natur kan uppstå som en följd av just den gränsöverskridande karaktären. Ett gränsöverskridande mål eller ärende tar nog många gånger längre tid än en motsvarande nationell angelägenhet. För att säkerställa att parter i gränsöverskridande tvister ges samma möjligheter att ta till vara sin rätt som parter i nationella tvister torde det kunna innebära att ventilen kan komma att behöva tillämpas i högre utsträckning i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter än i nationella sådana.

Slutligen följer av artikel 9.4 att medlemsstaterna när som helst under processen eller under det efterföljande förfarandet får ompröva en rättshjälpsansökan på grundval av bestämmelserna i artiklarna 3.3, 3.5, 5 och 6. Således kan ett beslut om rättshjälpsomprövning om rättshjälpsmottagaren får tillgång till ett förenklat processförfarande, om rättshjälpsmottagarens ekonomiska situation har förbättrats betydligt eller om beslutet om att bevilja rättshjälpsomprövning har fattats på grundval av oriktiga uppgifter eller om de ekonomiska eller materiella förutsättningarna för rättshjälpsomprövning har förändrats.

Enligt 32 § rättshjälpslagen skall rättshjälpsomprövning upphöra om någon av de omständigheter som anges i bestämmelsen är uppfyllda. Situationerna i 32 § punkterna 1, 2, 3, 4 och 6 motsvarar de omständigheter som kan grunda omprövning enligt artikel 9.4. Vidare torde rättshjälpsdirektivet inte hindra en tillämpning av 32 § punkten 5 som innebär att rättshjälpsomprövning skall upphöra om ett rättshjälpsbiträde har entledigats utan att ett nytt har förordnats. Sammanfattningsvis finns det inget som hindrar en tillämpning av 32 § rättshjälpslagen på de gränsoverskridande angelägenheterna.

Om rättshjälpsomprövning upphör på någon av de grunder som anges i 32 § rättshjälpslagen, skall den rättssökande enligt 35 § samma lag återbetala kostnaderna för rättshjälpsomprövning till staten. Återbetalningsskyldigheten är alltså en direkt följd av att rättshjälpsomprövning har upphört eller, som direktivet uttrycker det, omprövats. Direktivet uttalar sig inte i frågan om vilka följderna av en omprövning skall vara. Det får alltså anses ha överlåtits till medlemsstaterna att bestämma om de närmare följderna av en omprövning. Härav följer att bestämmelsen om återbetalningsskyldighet i 35 § rättshjälpslagen är förenlig med direktivet.

Det finns bestämmelser om återbetalningsskyldighet även i 36 och 37 §§ rättshjälpslagen. De gäller dels när ett beslut om att bevilja rättshjälpsomprövning har upphävts efter överklagande, dels när de rättssökande genom vårdslöshet eller försummelse har orsakat ökade kostnader för rättshjälpsomprövning. Dessa bestämmelser kan inte anses inkräkta på någon rättighet som rättshjälpsdirektivet har till syfte att säkerställa, och de måste därför anses förenliga med direktivet.

5.5.6 Förfaranden utanför domstol

Regeringens bedömning: Någon kompletterande bestämmelse om rätt till rättshjälpsomprövning vid utomrättsliga förfaranden behövs inte.

Promemorians bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 54).

Remissinstanserna delar promemorians bedömning eller har inte någon invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 10 i rättshjälpsdirektivet föreskriver att rättshjälpsomprövning även skall beviljas när en tvist löses genom förfaranden utanför domstol, om parterna enligt lag är skyldiga att anlita sådana förfaranden eller om de tvistande parterna har anvisats sådana förfaranden av en domstol. För svenskt vidkommande utgör bestämmelsen inte något problem, eftersom rättshjälpslagens tillämpningsområde inte är begränsat till tvister vid domstol. Uttrycket ”rättslig angelägenhet”

i 2 § rättshjälpslagen markerar att rättshjälp inte begränsas till ärenden som handläggs inför domstolar och andra myndigheter utan också kan ges i utomprocessuella angelägenheter och i ärenden som handläggs av skiljemän. Rättshjälpslagen uppfyller således rättshjälpsdirektivets krav.

5.5.7 Officiella handlingar (actes authentiques)

Regeringens bedömning: Någon kompletterande bestämmelse om möjlighet till rättshjälp för verkställighet av s.k. officiella handlingar behövs inte.

Promemorians bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 55).

Remissinstanserna delar promemorians bedömning eller har inte någon invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 11 skall rättshjälp beviljas för verkställighet av s.k. officiella handlingar på de villkor som anges i direktivet. Med en officiell handling avses en exekutionstitel som har tillkommit utan medverkan av domstol, men som har en viss officiell karaktär. Som redovisats ovan kan rättshjälp enligt rättshjälpslagen ges i alla rättsliga angelägenheter, vilket även kan innefatta verkställighet. Något behov av att särskilt ange att rättshjälp skall kunna beviljas för verkställighet av s.k. officiella handlingar finns således inte.

5.6 Förfarandefrågor

5.6.1 Myndighet som beviljar rättshjälp

Regeringens bedömning: Det finns inte något behov av kompletterande bestämmelser som anger vilka myndigheter som är behöriga att bevilja rättshjälp.

Promemorians bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 55 f.).

Remissinstanserna delar promemorians bedömning eller har inte någon invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 12 i rättshjälpsdirektivet anger att rättshjälpsansökan skall prövas av behörig myndighet i den medlemsstat där domstolen är belägen. Vidare sägs att detta inte påverkas av vad som anges i artikel 8 om vilka kostnader som hemviststaten skall svara för. Syftet med bestämmelsen är att klargöra att en ansökan om rättshjälp skall prövas och, vid bifall, rättshjälp erhållas och bekostas av behörig myndighet i domstolsstaten medan de kostnader som anges i artikel 8 skall bekostas av hemviststaten.

Av 39 § första stycket rättshjälpslagen framgår att beslut om rättshjälp skall prövas av domstol om ärendet handläggs vid domstol och i övriga fall av Rättshjälpsmyndigheten. Vilka myndigheter som är behöriga att pröva en rättshjälpsansökan är således reglerat i rättshjälpslagen. Det finns inte skäl att tillämpa någon annan ordning för prövning av rätts-

5.6.2 Inlämnande och översändande av ansökningar om rättshjälp

Regeringens bedömning: Det behövs bestämmelser om att

- översändande myndighet skall bistå den rättshjälpssökande med kontroll av att nödvändiga handlingar biläggs rättshjälpansökan och med översättning av rättshjälpansökan med tillhörande bilagor,
- översändande myndighet skall vidarebefordra en rättshjälpansökan senast 15 dagar efter det att myndigheten har erhållit en komplett rättshjälpansökan med bilagor, och att
- översändande myndighets biträde skall vara kostnadsfritt.

Bestämmelserna bör tas in i rättshjälpförordningen.

Promemorians förslag stämmer överens med regeringens bedömning, utom såtillvida att det i promemorian föreslås att översändande myndighet skall ges möjlighet att vägra översända en rättshjälpansökan som inte avser en gränsöverskridande tvist på privaträttens område (se promemorian s. 56 f.).

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller har inte någon invändning mot dem.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 13 i rättshjälpdirektivet behandlar de praktiska frågorna kring inlämnande och översändande av rättshjälpansökningar. Bestämmelserna har i flera fall sin motsvarighet i 1977 års europeiska överenskommelse om översändande av ansökningar om rättshjälp³ (Strasbourgöverenskommelsen). Bland annat eftersom det av EG-rättsliga principer följer, vilket kommer till uttryck i artikel 20 i rättshjälpdirektivet, att direktivet har företräde framför bl.a. Strasbourgöverenskommelsen, finns det behov av att i författning reglera vad som sägs i direktivbestämmelserna. Det är tillräckligt och mest ändamålsenligt att frågorna regleras i rättshjälpförordningen.

Av artikel 13.1 i rättshjälpdirektivet följer att den rättshjälpssökande skall ges möjlighet att lämna in sin rättshjälpansökan antingen till behörig myndighet i hemvistlandet eller till motsvarande myndighet i domstolslandet. Det behövs bestämmelser i rättshjälpförordningen av vilka det framgår att en ansökan om rättshjälp i ett annat EU-land än Sverige kan lämnas in till en myndighet i Sverige.

Artikel 13.2 anger till vilka språk en rättshjälpansökan och dess bilagor skall översättas. Den frågan behandlas i avsnitt 5.6.3.

Enligt artikel 13.3 i rättshjälpdirektivet behöver den översändande myndigheten inte vidarebefordra en rättshjälpansökan som uppenbart är ogrundad eller uppenbart faller utanför direktivets räckvidd. Som framgår av avsnitt 5.6.3 föreslås att Justitiedepartementet utses till översändande och mottagande organ. Något behov av att på översändandestadiet låta Justitiedepartementet pröva om rättshjälpansökningar ställda till en

³ Sveriges överenskommelser med främmande makter, SÖ 1977:4. Ett tilläggsprotokoll undertecknades i Moskva 2001.

annan medlemsstat är uppenbart ogrundade finns inte, eftersom artikel 6 i rättshjälpsdirektivet ger den myndighet som har att pröva rättshjälpsansökan rätt att avslå denna just på den grunden. Det medför större rätts-säkerhet för den enskilde om den materiella prövningen av om hans eller hennes talan har fog för sig görs av behörig myndighet i domstolslandet enligt det landets nationella rättsordning. Inte heller finns det behov av låta Justitiedepartementet pröva om en ansökan uppenbart faller utanför direktivets räckvidd. Eftersom det kan råda delade meningar om huruvida en viss angelägenhet faller inom direktivets tillämpningsområde anser regeringen att det är till den enskildes fördel om även denna fråga prövas av behörig myndighet i domstolslandet.

Den översändande myndigheten skall bistå den rättshjälpsökande med att kontrollera att rättshjälpsansökan åtföljs av nödvändiga bilagor, vilket framgår av artikel 13.4 i rättshjälpsdirektivet. I samma bestämmelse anges dessutom att den översändande myndigheten skall tillhandahålla nödvändig översättning av dessa bilagor enligt artikel 8 b. Även om detta inte uttryckligen anges i direktivet, får det också anses gälla själva rättshjälpsansökan. Slutligen innehåller bestämmelsen en tidsfrist för när den översändande myndigheten senast skall skicka ansökan till den mottagande myndigheten. I sistnämnda hänseende skiljer sig rättshjälpsdirektivet från Strasbourgöverenskommelsen, vilken saknar en sådan bestämmelse om tidsfrist. Översändande av rättshjälpsansökningar med stöd av rättshjälpsdirektivet skall ske senast 15 dagar efter det att den översändande myndigheten erhållit en komplett ifylld rättshjälpsansökan på något av de språk som den mottagande myndigheten förklarat sig villig att godta (se avsnitt 5.6.3) jämte bilagor som vid behov också skall vara översatta. Tidsfristen börjar således löpa först när den översändande myndigheten har tillgång till en fullständig ansökan till såväl innehåll som språk. Någon motsvarighet till artikel 13.4 finns inte i svensk rätt, och bestämmelser med samma innehåll som i artikeln bör därför tas in i rättshjälpsförordningen.

Artikel 13.5 i rättshjälpsdirektivet säkerställer att det för handlingar som översänds med stöd av rättshjälpsdirektivet inte ställs upp några krav på legalisering eller liknande formella villkor. Eftersom Sverige inte tillämpar villkor om legalisering finns det inte något behov av reglering av detta.

Slutligen föreskrivs i artikel 13.6 i rättshjälpsdirektivet att medlemsstaterna inte får begära någon ersättning för de tjänster som tillhandahålls enligt artikel 13.4. Med anledning av detta bör det i rättshjälpsförordningen tas in en uttrycklig regel om avgiftsfrihet.

Artikel 13.6 ger medlemsstaterna möjlighet att föreskriva att en rättshjälpsökande vars ansökan om rättshjälp avslagits av behörig myndighet i domstolsstaten skall betala tillbaka kostnader för översättning som den översändande myndigheten har svarat för. Regeringen instämmer i promemorians bedömning att det inte framstår som tillräckligt motiverat att införa en sådan bestämmelse i svensk rätt.

Regeringens bedömning: Det behövs en bestämmelse om att Justitiedepartementet skall vara översändande och mottagande organ enligt rättshjälpsdirektivet med uppgift att ta emot och förmedla ansökningar om rättshjälp.

Rättshjälpsansökningar skall kunna tas emot av Justitiedepartementet genom post, bud, telefax eller, efter överenskommelse, på något annat sätt. Översänds ansökningarna på något annat sätt, behöver Justitiedepartementet inte förmedla dessa.

Sverige skall godta rättshjälpsansökningar och bilagor på svenska och engelska. Är ansökningarna avfattade på andra språk, behöver Justitiedepartementet inte förmedla dessa.

Bestämmelserna bör tas in i rättshjälpsförordningen.

Promemorians förslag stämmer överens med regeringens bedömning (se promemorian s. 59).

Remissinstanserna: De flesta remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller har inte någon invändning mot dem. *Konsumentverket* anser att det inte bör krävas en överenskommelse för att få översända ansökningar på elektronisk väg. Vidare efterlyser verket ett ställningstagande till om Sverige bör godta rättshjälpsansökningar även på finska språket.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 14 i rättshjälpsdirektivet reglerar frågor om utseende av behöriga myndigheter för översändande och mottagande av rättshjälpsansökningar samt om på vilka språk ansökningar och bilagor skall vara upprättade. Vidare anges att EG-kommissionen skall informeras i olika avseenden.

Enligt artikel 14.1 i rättshjälpsdirektivet skall medlemsstaterna utse den eller de myndigheter som skall vara behöriga att översända och ta emot rättshjälpsansökningar. Bestämmelsen motsvarar artikel 2 i Strasbourgöverenskommelsen. Enligt tillkännagivandet (2000:725) av internationella överenskommelser om översändande av ansökningar om rättshjälp har regeringen utsett Justitiedepartementet till förmedlande och mottagande organ enligt bl.a. Strasbourgöverenskommelsen. Eftersom rättshjälpsdirektivet har samma funktion och syfte som Strasbourgöverenskommelsen framstår det som naturligt att utse Justitiedepartementet till översändande och mottagande organ även enligt rättshjälpsdirektivet. En bestämmelse om detta bör tas in i rättshjälpsförordningen.

Enligt artikel 14.2 och 14.3 skall varje medlemsstat informera EG-kommissionen om namn på och adress till översändande respektive mottagande myndigheter. Om det är fråga om flera myndigheter, skall även deras geografiska behörighetsområden anges. Vidare skall medlemsstaterna lämna information om vilka (praktiska) möjligheter myndigheterna har att ta emot ansökningar samt information om vilka språk som kan användas vid ifyllande av ansökan.

När det gäller vilka praktiska möjligheter Justitiedepartementet har att ta emot försändelser finns rutiner för mottagande genom post, bud och telefax, varför dessa sätt bör accepteras. Vidare bör det även vara möjligt att ta emot rättshjälpsansökningar på elektronisk väg. För att det senare

skall godtas bör det dock krävas en överenskommelse i det enskilda fallet. Samma bedömning har gjorts i t.ex. tillkännagivandet (2001:352) om rådets förordning (EG) nr 1348/2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, där också Justitiedepartementet är utsett till mottagande organ. Skulle en rättshjälpsansökan översändas på något annat sätt, skall Justitiedepartementet inte behöva förmedla ansökningen. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i rättshjälpsförordningen.

Vid bedömningen av vilka språk Sverige bör godta kan det inledningsvis konstateras att Strasbourgöverenskommelsen tillåter att ansökningarna jämte bilagor och andra meddelanden avfattas på, förutom mottagarlandets officiella språk, engelska eller franska. Det skulle i och för sig kunna sägas vara naturligt att även för ansökningar enligt rättshjälpsdirektivet kunna förutom svenska godta engelska och franska. Emellertid finns det inte något särskilt skäl att med automatik ge engelska och franska en särställning framför andra unionsspråk. Avgörande vid bedömningen bör i stället vara språkkunskaperna i Sverige. Rättshjälpsansökningar bör därför godtas på svenska och engelska. Samma ställningstagande har gjorts i tillkännagivandet (2001:352) om rådets förordning (EG) nr 1348/2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur samt i tillkännagivandet (2003:483) om EG:s bevisupptagningsförordning. Skulle rättshjälpsansökningarna vara avfattade på andra språk, skall Justitiedepartementet inte behöva förmedla dessa. Det behövs en bestämmelse även om detta.

För det fall rättshjälpsdirektivet i framtiden kommer att gälla i förhållande till Danmark, bör Sverige också acceptera danska språket för rättshjälpsansökningar. Det finns inte nu skäl att överväga några andra språk.

Slutligen föreskrivs i artikel 14.4 och 14.5 att information om översändande och mottagande myndigheter samt om vilka språk som godtas skall lämnas till kommissionen före den 30 november 2004, vilket är den dag då direktivet träder i kraft. För ändringar efter detta datum gäller att uppgifter härom skall lämnas till kommissionen senast två månader innan ändringarna träder i kraft i medlemsstaten. Informationen skall offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Det finns inte något behov av att författningsreglera dessa frågor.

5.6.4 Handläggning av ansökningar hos beslutande domstol eller myndighet

Regeringens förslag: När en ansökan om rättshjälp avslås skall skälen för avslaget redovisas.

Regeringens bedömning: I övrigt behövs det inte några kompletterande bestämmelser om handläggningen av rättshjälpsansökningar.

Promemorians bedömning: I promemorian görs bedömningen att det inte behövs någon särskild bestämmelse om att avslagsbeslut skall motiveras. I övrigt stämmer promemorians bedömning överens med regeringens (se promemorian s. 61 f.).

Remissinstanserna: De flesta remissinstanserna delar promemorians bedömning eller har inte någon invändning mot den. *Kammarrätten i Göteborg* menar dock att det synes nödvändigt med en reglering av frågan om att skälen för ett avslagsbeslut skall redovisas. Som angetts i avsnitt 3 har Svea hovrätt, Gävle tingsrätt, Kammarrätten i Göteborg, Länsrätten i Kronobergs län, Domstolsverket, Rättshjälpsmyndigheten och Rättshjälpsnämnden i särskild ordning beretts tillfälle att lämna synpunkter på ett lagförslag med ett sådant innehåll. De instanser som har yttrat sig (*Svea hovrätt, Domstolsverket* och *Rättshjälpsmyndigheten*) har inte någon invändning mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 15 i rättshjälpsdirektivet ställer upp vissa villkor beträffande handläggningen av rättshjälpsansökan hos behöriga myndigheter i domstolsstaten. Som redovisats i avsnitt 5.6.1 följer av 39 § första stycket rättshjälpslagen att en ansökan om rättshjälp skall prövas av domstol om ärendet handläggs vid domstol och i övriga fall av Rättshjälpsmyndigheten.

Enligt artikel 15.1 i rättshjälpsdirektivet skall de behöriga myndigheterna säkerställa att den rättshjälps sökande hålls fullt informerad om handläggningen av ansökningen. För svenskt vidkommande utgör detta inget problem, eftersom det råder full partsinsyn i handläggningen vid våra domstolar och vid Rättshjälpsmyndigheten. Principen kommer bl.a. till uttryck i 16 § förvaltningslagen, som anger att en sökande har rätt att ta del av allt som har tillförts ärendet, om detta avser myndighetsutövning mot någon enskild. Vidare innebär den s.k. kommunikationsprincipen (se t.ex. 17 § förvaltningslagen) att domstolen eller myndigheten är skyldig att låta den enskilde få del av allt som rör hans eller hennes ärende och som han eller hon inte själv har gett in.

Om en ansökan avslås, helt eller delvis, följer av artikel 15.2 i rättshjälpsdirektivet att skälen för avslaget skall redovisas. Eftersom en domstol som första instans endast prövar en rättshjälpsansökan i ett redan anhängigt mål blir det fråga om ett icke slutligt beslut. För sådana beslut är bestämmelsen i 17 kap. 13 § första stycket rättegångsbalken tillämplig, vilken anger att ett beslut som inte är slutligt skall i den utsträckning som det behövs ange de skäl som det grundas på. För Rättshjälpsmyndighetens del tillämpas 20 § förvaltningslagen som presumerar att beslut skall motiveras. Som redogjorts för i avsnitt 5.3 är rättshjälpsdirektivet inte tillämpligt på förvaltningsrättsliga frågor. Allmän förvaltningsdomstol kan emellertid komma att beröras av direktivet i samband med att den har att pröva en begärd verkställighet av ett privaträttsligt avgörande om t.ex. vårdnad (se avsnitt 5.5.5). Domstolen kan i samband därmed komma att pröva en ansökan om rättshjälp i enlighet med direktivet. Som *Kammarrätten i Göteborg* pekar på saknas det i förvaltningsprocesslagen en bestämmelse som anger att icke slutliga avslagsbeslut skall motiveras. Detta torde enligt regeringens mening knappast vara förenligt med direktivet.

Det kan emellertid vara så att direktivet inte begränsar motiveringskyldigheten för avslagsbeslut till första instans. *Lagrådet* har mot denna bakgrund förordat en lydelse som gör motiveringsskyldigheten generell. Regeringen instämmer i Lagrådets uppfattning att direktivet inte bör tolkas alltför restriktivt och konstaterar att den av Lagrådet föreslagna lydelsen får till följd att samtliga avslagsbeslut skall motiveras, obe-

roende av vilken myndighet eller vilken instans som meddelar beslutet. För att säkerställa full överensstämmelse med direktivet föreslår regeringen därför att en bestämmelse med det innehåll som Lagrådet förordats in i 39 § rättshjälpslagen. Genom att bestämmelsen placeras där kommer den att bli tillämplig på alla angelägenheter som omfattas av rättshjälpslagen, alltså inte bara gränsöverskridande angelägenheter på privaträttens område inom EU. Det synes ändamålsenligt att alla beslut med anledning av en ansökan om rättshjälp behandlas på samma sätt.

Som anförts i avsnitt 5.1 (Utgångspunkter för genomförandet) bör det inte annat än i undantagsfall göras mer omfattande lagändringar än vad direktivet kräver. Vad *Lagrådet* anför om skyldighet att motivera beslut om rättshjälpsansökan bör därför inte nu föranleda någon lagstiftningsåtgärd.

Enligt artikel 15.3 skall medlemsstaterna se till att det finns möjlighet att överklaga ett beslut om avslag på en rättshjälpsansökan eller att få beslutet omprövat, dock inte när avslagsbeslutet har meddelats av en appellationsdomstol eller av en domstol mot vars avgörande i sak det inte finns något rättsmedel.

Regler om överklagande finns i 43 och 44 §§ rättshjälpslagen. Av 43 § rättshjälpslagen följer att en domstols avslagsbeslut får överklagas enligt de regler som gäller i allmänhet om överklaganden av beslut av domstolen. Detta innebär t.ex. att en tingsrätts beslut i fråga om beviljande av rättshjälp får överklagas särskilt efter anmälan om missnöje (se 49 kap. 5 och 6 §§ rättegångsbalken). Även en hovrätts beslut om avslag på en rättshjälpsansökan eller beslut om att inte bifalla ett överklagande av en tingsrätts avslagsbeslut kan överklagas. Det framgår av 54 kap. 4 § rättegångsbalken. Vidare följer av 44 § rättshjälpslagen att avslagsbeslut som meddelats av Rättshjälpsmyndigheten får överklagas till Rättshjälpsnämnden, som är sista instans. Svensk rätt erbjuder således rättsmedel mot beslut om avslag på en rättshjälpsansökan och uppfyller därmed rättshjälpsdirektivets krav.

Slutligen anges i artikel 15.4 att om avslagsbeslut eller beslut enligt artikel 6 om att rättshjälpen skall upphöra är av administrativt slag, skall dessa i sista hand kunna prövas av domstol. Bestämmelsen får ses i ljuset av den grundläggande EG-rättsliga principen om rätt till domstolsprövning. Samma princip kommer även till uttryck i andra rättskällor, t.ex. Europakonventionen, och kan vara av intresse i fråga om beslut av Rättshjälpsmyndigheten som överklagats till Rättshjälpsnämnden. Beslut av Rättshjälpsnämnden får enligt 44 § andra stycket rättshjälpslagen inte överklagas. Fråga uppkommer då om Rättshjälpsnämnden är att betrakta som en domstol.

Av Europadomstolens praxis framgår att inte endast traditionella domstolar utan även andra prövningsorgan anses kunna komma i fråga. Kravet på domstolsprövning kan vara uppfyllt när tvisten prövats av ett organ som vid sin prövning erbjuder de rättssäkerhetsgarantier som krävs enligt Europakonventionen. Utgångspunkten för Europadomstolens bedömning av om rätten till domstolsprövning kränkts har varit om den nationella prövningen gjorts av ett oavhängigt och opartiskt organ (jfr artikel 6 första stycket Europakonventionen) samt om processuella rättssäkerhetskrav, som t.ex. rätten att ta del av allt processmaterial, varit uppfyllda mot bakgrund av vad sakens beskaffenhet krävt i det enskilda

fallet. Vad gäller kravet på oavhängighet har domstolen bl.a. beaktat hur och för vilken tid domarna utses och om avgörandet är bindande så att det inte kan åsidosättas av icke judiciella organ (se t.ex. Van de Hurk, dom d. 19 april 1994, Serie A nr 288). Kravet på opartiskhet har ansetts innebära bl.a. att det för en objektiv mottagare inte får föreligga några legitima farhågor för att domstolen skall kunna agera partiskt. Europadomstolen har t.ex. i ett fall godtagit Brottskadenämnden som en oavhängig och opartisk domstol. Vidare har i svensk rättspraxis t.ex. Presstödsnämnden (NJA 2002 s. 288) och Resegarantinämnden (RÅ 2002 ref. 104) ansetts jämställda med domstol.

Rättshjälpsnämnden har till uppgift att pröva överklagbara beslut meddelade av Rättshjälpsmyndigheten (se 1 § förordningen [1990:1049] med instruktion för Rättshjälpsnämnden). Enligt 48 § rättshjälpslagen består Rättshjälpsnämnden av en ordförande, som skall vara eller ha varit ordinarie domare, två ledamöter som skall vara advokater samt två övriga ledamöter. Regeringen förordnar ledamöter och utser ordförande för viss tid, dock högst tre år. För nämndens handläggning av rättshjälpsärenden gäller, förutom reglerna i nämndens instruktion, bestämmelserna i förvaltningslagen. Mot denna bakgrund får Rättshjälpsnämnden anses utgöra en domstol i bl.a. Europakonventionens mening. Svensk rätt uppfyller därmed rättshjälpsdirektivets krav på rätt till domstolsprövning.

6 Offentligt biträde hos regeringen i ärenden om överförande av straffverkställighet

Regeringens förslag: Regeringskansliet skall besluta i frågor om offentligt biträde i ärenden hos regeringen enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Promemorians förslag stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 65 f.).

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller har inte någon invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Frågor om överförande mellan Sverige och andra länder av verkställighet av straffrättsliga påföljder regleras bl.a. i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (IVL). Ärenden enligt IVL handläggs i stor utsträckning av myndigheter. Det är t.ex. Kriminalvårdsstyrelsen som i normalfallet beslutar om överförande av verkställighet av fängelsestraff från Sverige till en annan stat. Myndighetens beslut om överförande kan överklagas till regeringen. I vissa fall kan regeringen själv besluta om överförande av verkställighet från Sverige.

Offentligt biträde skall, i mål och ärenden angående verkställighet utomlands av en frihetsberövande påföljd, förordnas för den som åtgärden avser, om det inte måste antas att behov av biträde saknas (27 § IVL). Beslut om offentligt biträde fattas enligt huvudregeln av den domstol eller myndighet som handlägger målet eller ärendet, se 2 § lagen (1996:1620) om offentligt biträde. Någon särreglering i IVL för ärenden

hos regeringen finns inte. Det innebär att regeringen skall besluta om att förordna offentligt biträde om frågan blir aktuell under handläggningen enligt IVL hos regeringen. Regeringen skall vidare besluta om ersättning till det offentliga biträdet.

Före den 1 december 1997, när den tidigare rättshjälpslagen upphävdes, gällde att rättshjälp i ärenden hos regeringen, dvs. också frågor om offentligt biträde, skulle beslutas av den departementstjänsteman som regeringen bestämde. I samband med att den nu gällande rättshjälpslagen trädde i kraft år 1997 fördes bestämmelser om rätten till offentligt biträde till den materiella lagstiftningen och vissa gemensamma regler om offentligt biträde till en särskild lag, lagen om offentligt biträde. Så flyttades t.ex. för utlänningsärenden den nu nämnda regleringen om rättshjälp i ärenden hos regeringen till 11 kap. 9 § utlänningslagen (1989:529). Motsvarande justering gjordes emellertid inte i IVL, vilket alltså innebär att regeringen skall pröva frågor om offentligt biträde när regeringen handlägger ett ärende enligt IVL.

Det är varken nödvändigt eller lämpligt att regeringen avgör frågor om offentligt biträde i enskilda ärenden. Detta gäller såväl beslut om förordnande, byte och entledigande av offentligt biträde som beslut om ersättning till biträdet. Frågor om offentligt biträde i dessa ärenden kan i stället med fördel anförtros Regeringskansliet, som är den myndighet som bereder regeringsärenden. Vilken befattningshavare som i praktiken skall fatta beslut på Regeringskansliets vägnar, kan regleras i förordning och arbetsordning. Det kan anmärkas att beslut i frågor om offentligt biträde kan överklagas till allmän förvaltningsdomstol, dvs. länsrätt.

Regeringen handlägger också ärenden som rör överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd *till* Sverige. I dessa ärenden prövas frågor om offentligt biträde av den departementstjänsteman som regeringen bestämmer (25 f § IVL). Även här bör samma lösning väljas och Regeringskansliet anförtros uppgiften.

Som *Lagrådet* erinrar om finns det kvar ytterligare delegeringsbestämmelser där en anpassning behövs till den omorganisation av regeringens kansli som genomfördes den 1 januari 1997, t.ex. 11 kap. 9 § utlänningslagen och 28 § lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll. Frågan bör tas om hand i ett annat sammanhang.

7 Ikraftträdande

Regeringens förslag: De lagändringar som rör genomförandet av rättshjälpsdirektivet skall träda i kraft den 1 november 2004. Ändringarna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall träda i kraft den 1 juli 2004.

Promemorians förslag stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 67).

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har någon invändning mot promemorians förslag.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 21 i direktivet skall medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är

nödvändiga för att följa direktivet senast den 30 november 2004, med undantag för artikel 3.2 a som skall vara genomförd senast den 30 maj 2006. Som angetts i avsnitt 5.4 behöver det inte vidtas någon särskild lagstiftningsåtgärd med anledning av artikel 3.2 a. De svenska lagändringarna bör träda i kraft den 1 november 2004.

Ändringarna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, som inte har någon koppling till genomförandet av rättshjälpsdirektivet, bör kunna träda i kraft redan den 1 juli 2004.

Några övergångsbestämmelser behövs inte.

8 Ekonomiska konsekvenser

Regeringens bedömning: De föreslagna lagändringarna leder knappast till annat än marginellt ökade kostnader för det allmänna. De ökade kostnaderna rymms inom befintliga anslagsramar.

Promemorians bedömning stämmer överens med regeringens (se promemorian s. 69).

Remissinstanserna har inte någon invändning mot promemorians bedömning.

Skälen för regeringens bedömning: Redan i dag är det möjligt för utländska medborgare att ansöka om rättshjälp i Sverige i angelägenheter som skall behandlas här. Det är dock möjligt att rättshjälpsdirektivets genomförande i EU:s medlemsstater för med sig att möjligheten att få rättshjälp i gränsöverskridande tvister blir mer känd än vad som är fallet i dag. Detta kan leda till att antalet rättshjälpsansökningar i sådana tvister ökar något. Om så blir fallet, kan statens kostnader för rättshjälp öka. Men det lär knappast bli fråga om annat än marginella kostnadsökningar, och dessa bedöms under alla förhållanden rymmas inom befintliga anslagsramar.

Redan i dag torde avslagsbeslut med anledning av ansökningar om rättshjälp regelmässigt motiveras. Förslaget om att avslagsbeslut skall motiveras torde därför inte leda till några ökade kostnader för det allmänna. Inte heller förslaget om ändringar i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom leder till några ökade kostnader.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619)

2 §

I paragrafens *första* och *andra stycken* anges förutsättningar för att rättshjälp skall få beviljas. Styckena är oförändrade.

I *tredje stycket*, som ger en orientering om var man kan återfinna ytterligare eller andra förutsättningar som skall vara uppfyllda för att

rättshjälp skall beviljas, har en hänvisning tagits in till de särskilda bestämmelserna om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter (22 a–22 d §§). Frågan har behandlats i avsnitt 5.2.

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a §

Paragrafen, som är ny, anger de särskilda bestämmelsernas tillämpningsområde. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

Av *första stycket* framgår att det i 22 b–22 d §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter. De särskilda bestämmelsernas tillämpningsområde är för det första begränsat till angelägenheter inom Europeiska unionen (se vidare i kommentaren till andra stycket). För det andra är bestämmelsernas tillämpningsområde begränsat till angelägenheter på privaträttens område. Således omfattas inte straffrätten och heller inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor. Däremot omfattas verkställighet i allmän förvaltningsdomstol av privaträttsliga avgöranden om t.ex. vårdnad. Begränsningen till privaträttens område är väsentligen densamma som i Bryssel I-förordningen. I motsats till vad som är fallet enligt Bryssel I-förordningen saknar rättshjälpdirektivet uttryckliga undantag från tillämpningsområdet. Slutligen gäller de särskilda bestämmelserna endast för fysiska personer.

Enligt *andra stycket*, som genomför artikel 2.1 och 2.3 i rättshjälpdirektivet, är angelägenheten gränsöverskridande, om den skall behandlas i Sverige och den rättssökande när ansökan om rättshjälp görs har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige. Har den person som vid en svensk myndighet eller domstol ansöker om rättshjälp i en angelägenhet som skall behandlas i Sverige sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i t.ex. Spanien, är den rättsliga angelägenheten gränsöverskridande.

Enligt *tredje stycket*, som genomför artikel 2.2 i rättshjälpdirektivet, skall vid avgörande av frågan om en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, den medlemsstatens lag tillämpas. Detta stämmer överens med vad som gäller enligt artikel 59 i Bryssel I-förordningen.

22 b §

I paragrafen, som är ny, görs ett undantag från den annars absoluta regeln i 6 § rättshjälplagen att rättshjälp inte får beviljas en person vars ekonomiska underlag enligt 38 § överstiger 260 000 kr. Paragrafen genomför artikel 5.4 i rättshjälpdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.5.1.

Under förutsättning dels att det är fråga om en sådan gränsöverskridande angelägenhet som definieras i 22 a §, dels att övriga villkor för att beviljas rättshjälp är uppfyllda, kan en rättssökande få rättshjälp trots att hans eller hennes ekonomiska underlag överstiger gränsvärdet för rättshjälp. Detta gäller om den rättssökande visar att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och att den bristande förmågan beror på skillnader i levnadskostnader mellan

Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där han eller hon har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

Vid bedömningen av om rättshjälp skall beviljas kan, enligt beaktandesats 15 i direktivet, beaktas information om huruvida den rättssökande uppfyller de ekonomiska urvalskriterierna i den medlemsstat där denne har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

22 c §

I paragrafen, som är ny, föreskrivs att det som sägs i 9 § andra stycket rättshjälpslagen inte skall gälla. Rättshjälp kan alltså, under förutsättning att det är fråga om en sådan gränsöverskridande angelägenhet som definieras i 22 a §, inte vägras under åberopande av att den rättssökande borde ha haft en rättsskyddsförsäkring eller något annat liknande skydd. Övervägandena finns i avsnitt 5.5.1.

22 d §

Genom bestämmelsen i paragrafen, som är ny, behöver en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige inte betala någon utökningsavgift vid verkställighet här av det avgörande som har meddelats i den angelägenhet för vilken personen beviljats rättshjälp. Bestämmelsen är föranledd av artikel 9.2 i rättshjälpsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.5.5.

39 §

I paragrafen regleras vem som skall fatta beslut i rättshjälpsfrågor.

Första stycket är oförändrat.

I *andra stycket*, som är nytt, har det tagits in en bestämmelse som innebär att när en ansökan om rättshjälp avslås skall skälen för avslaget redovisas. Bestämmelsen är tillämplig på alla angelägenheter som omfattas av rättshjälpslagen. Bestämmelsen genomför artikel 15.2 i rättshjälpsdirektivet och har utformats i enlighet med *Lagrådets* förslag. Övervägandena finns i avsnitt 5.6.4.

De tidigare andra och tredje styckena har utan förändringar i övrigt blivit *tredje* respektive *fjärde stycket*.

9.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

25 f §

I paragrafen regleras frågor om offentligt biträde i vissa ärenden om överförande av verkställighet av påföljd till Sverige.

Första och *tredje styckena* i paragrafen är oförändrade.

I *andra stycket* regleras frågor om offentligt biträde i ärenden hos regeringen. Ändringen innebär att Regeringskansliet skall pröva sådana frågor. Detta gäller alla beslut om offentligt biträde som uppkommer när regeringen är handläggande myndighet, dvs. såväl beslut om förord-

nande, byte och entledigande av offentligt biträde som beslut om ersättning till biträde. Ändringen kommenteras i avsnitt 6. Prop. 2003/04:87

27 §

I paragrafen regleras frågor om offentligt biträde i mål och ärenden angående överförande av verkställighet av påföljd från Sverige.

Första stycket är oförändrat.

I *andra stycket*, som är nytt, regleras att Regeringskansliet skall pröva frågor om offentligt biträde i ärenden som uppkommer när regeringen är handläggande myndighet. Se vidare avsnitt 6 och kommentaren till 25 f §.

Det tidigare andra stycket har utan förändringar i övrigt blivit *tredje stycket*.

RÅDETS DIREKTIV 2003/8/EG

av den 27 januari 2003

om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 61.c och 67 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande²,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³,

och av följande skäl:

- (1) Europeiska unionen har som mål att upprätthålla och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer garanteras. För att successivt kunna upprätta ett sådant område kommer gemenskapen att anta bland annat de åtgärder rörande civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder och är nödvändiga för att den inre marknaden skall fungera väl.
- (2) I enlighet med artikel 65 c i fördraget skall sådana åtgärder omfatta undanröjande av sådant som hindrar civilrättsliga förfaranden från att fungera väl, om nödvändigt genom att främja förenligheten mellan civilprocessrättsliga regler som är tillämpliga i medlemsstaterna.
- (3) Europeiska rådet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 uppmanade rådet att upprätta miniminormer för att säkerställa en tillräckligt hög nivå på rättshjälp i gränsöverskridande fall i hela unionen.
- (4) Alla medlemsstater är avtalsslutande parter i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna av den 4 november 1950. De frågor som avses i detta direktiv skall behandlas i enlighet med denna konvention och då i synnerhet principen om båda parter likställdhet i en tvist.

⁽¹⁾ EGT C 103 E, 30.4.2002, s. 368.

⁽²⁾ Yttrande avgivet den 25 september 2002 (ännu ej offentliggjort i EGT).

⁽³⁾ EGT C 221, 17.9.2002, s. 64.

- (5) Direktivet syftar till att i gränsöverskridande tvister främja användningen av rättshjälp till personer som saknar tillräckliga medel, om denna hjälp är nödvändig för att ge dem en faktisk möjlighet att få sin sak prövad inför domstol. Den allmänt erkända rätten att få sin sak prövad inför domstol bekräftas i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (6) Det faktum att en person som i egenskap av kärke eller svarande är inblandad i en tvist saknar tillgångar bör inte, lika lite som svårigheter i samband med tvister som har gränsöverskridande följder, utgöra hinder för den faktiska möjligheten till rättslig prövning.
- (7) Eftersom målen för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av åtgärdens omfattning och verkningar bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (8) Direktivets huvudsakliga syfte är att garantera en tillräcklig rättshjälpsnivå i gränsöverskridande tvister genom att fastställa vissa gemensamma miniminormer för rättshjälpen vid sådana tvister. Ett rådsdirektiv är det rättsliga instrument som är bäst lämpat för detta ändamål.
- (9) Direktivet gäller för gränsöverskridande tvister på privaträttens område.
- (10) Alla personer som är inblandade i en privaträttslig tvist som omfattas av detta direktiv måste kunna hävda sina juridiska rättigheter, även om de på grund av sin privatekonomiska situation inte kan bära rättegångskostnaderna. Rättshjälpen anses vara tillräcklig om den ger rättshjälpsmottagaren faktisk möjlighet till rättslig prövning i enlighet med villkoren i detta direktiv.
- (11) Rättshjälpen bör omfatta juridisk rådgivning i syfte att nå en uppgörelse innan rättsliga förfaranden inleds, juridiskt bistånd för att driva ett mål vid en domstol och företrädas vid domstol samt bidrag till eller befrielse från rättegångskostnaderna.
- (12) Det överläts åt lagstiftningen i den medlemsstat där domstolen är belägen eller där verkställighet begärs att avgöra om rättegångskostnaderna omfattar de av motpartens kostnader som rättshjälpsmottagaren åläggs att betala.
- (13) Alla unionsmedborgare skall, oavsett var de har sin hemvist eller vanliga vistelseort på en medlemsstats territorium, ha möjlighet att erhålla rättshjälp i gränsöverskridande tvister om de uppfyller villkoren i detta direktiv. Detta gäller även medborgare i tredje land vilka vistas lagligen i en medlemsstat.

- (14) Medlemsstaterna bör ha rätt att själva fastställa de gränsvärden över vilka en person skall anses själv kunna bära rättegångskostnaderna enligt villkoren i detta direktiv. Dessa gränsvärden skall fastställas mot bakgrund av olika objektiva faktorer, t.ex. inkomster, kapital eller familjesituation.
- (15) Detta direktivs syfte kan dock inte uppnås om inte rättshjälpsökande ges möjlighet att visa att de inte kan bära rättegångskostnaderna trots att deras tillgångar överstiger det gränsvärde som bestämts av den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen. Vid bedömningen av huruvida rättshjälp skall beviljas på denna grund kan myndigheterna i den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen beakta information avseende huruvida den rättshjälpsökande uppfyller de ekonomiska urvalskriterierna i den medlemsstat där denne har sin hemvist eller vanliga vistelseort.
- (16) Möjligheten att i det enskilda fallet utnyttja andra mekanismer som ger faktisk möjlighet till rättslig prövning utgör inte en form av rättshjälp. Utnyttjandet av en sådan möjlighet kan emellertid motivera ett antagande om att personen i fråga kan bära rättegångskostnaderna trots sin ogynnsamma ekonomiska situation.
- (17) Medlemsstaterna bör ha möjlighet att avvisa ansökningar om rättshjälp om den rättsliga talan är uppenbart ogrundad eller på grund av omständigheterna i målet, förutsatt att juridisk rådgivning erbjuds och att möjligheterna till rättslig prövning garanteras. När medlemsstaterna fattar beslut om det välgrundade i en ansökan, får de avslå ansökningar om rättshjälp, om den rättssökande begär skadestånd för ryktesspridning men inte har lidit något materiellt eller finansiellt avbräck eller om ansökan gäller ett anspråk med direkt anknytning till den rättssökandes näringsverksamhet som egen företagare eller egenanställd.
- (18) Varken den komplicerade karaktären hos medlemsstaternas rättsystem eller skillnader dem emellan eller de kostnader som hänger samman med en tvists gränsöverskridande karaktär bör utgöra ett hinder för möjligheten till rättslig prövning. Rättshjälpen bör därför täcka de kostnader som direkt hänger samman med en tvists gränsöverskridande karaktär.
- (19) Vid överväganden om huruvida en person måste inställa sig vid domstolen bör en medlemsstats domstolar fullt ut beakta de möjligheter som erbjuds genom förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur¹.

⁽¹⁾ EGT L 174, 27.6.2001, s. 1.

- (20) Om rättshjälp beviljas måste den täcka hela förfarandet, inbegripet kostnader i samband med att domen verkställs; rättshjälpsmottagaren bör erhålla fortsatt rättshjälp om antingen motparten eller rättshjälpsmottagaren överklagar domen, så länge som de villkor som har anknytning till de ekonomiska tillgångarna och det tvisten rör är uppfyllda.
- (21) Rättshjälp måste beviljas på samma villkor oavsett om det rör sig om traditionella domstolsförfaranden eller förfaranden utanför domstol, t.ex. medling, i de fall där lagstiftningen kräver anlitan­de av sådana förfaranden eller där sådana förfaranden har anvisats av en domstol.
- (22) Rättshjälp bör även beviljas för att verkställa officiella handlingar (actes authentiques) i en annan medlemsstat i enlighet med villkoren i detta direktiv.
- (23) Eftersom rättshjälp beviljas av den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen eller där verkställighet begärts, med undantag för juridisk rådgivning om den rättshjälpsökande inte har sin hemvist eller vanliga vistelseort i den medlemsstat där domstolen finns, skall den medlemsstaten tillämpa sin egen lagstiftning, i enlighet med principerna i detta direktiv.
- (24) Det är lämpligt att rättshjälp beviljas eller vägras av behörig myndighet i den medlemsstat där domstolen är belägen eller där en dom skall verkställas. Detta är fallet både när domstolen prövar målet i sak och då den först måste avgöra om den är behörig.
- (25) Det civilrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna bör organiseras så att informationen till allmänhet och jurister främjas och översändandet av ansökningar om rättshjälp från en medlemsstat till en annan förenklas och påskyndas.
- (26) De underrättelse- och förmedlingsmekanismer som det föreskrivs om i detta direktiv är utformade med mekanismerna i den europeiska överenskommelsen om översändande av ansökningar om rättshjälp, vilken undertecknades i Strasbourg 1977, nedan kallad "1977 års överenskommelse", som direkt förebild. Till skillnad från i 1977 års överenskommelse fastställs en tidsfrist för översändande av ansökningar om rättshjälp. En relativt kort tidsfrist bidrar till att rättsväsendet fungerar på avsett sätt.
- (27) Den information som överlämnas enligt detta direktiv bör omfattas av skydd. Eftersom Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter² och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av

(²) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet³ är tillämpliga finns det inget behov av specifika bestämmelser om skydd av uppgifter i detta direktiv.

Prop. 2003/04:87
Bilaga 1

- (28) Ett standardformulär för ansökningar om rättshjälp och för översändande av ansökningar om rättshjälp i samband med gränsöverskridande tvister kommer att bidra till att göra förfarandena enklare och snabbare.
- (29) Vidare bör dessa ansökningsformulär och nationella ansökningsformulär finnas tillgängliga på europeisk nivå genom det europeiska rättsliga nätverkets informationssystem, som inrättades i enlighet med rådets beslut 2001/470/EG¹.
- (30) De åtgärder som krävs för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter².
- (31) Det bör anges att fastställandet av miniminormer vid gränsöverskridande tvister inte hindrar medlemsstaterna från att tillämpa mer gynnsamma bestämmelser gentemot rättshjälpssökande och -mottagare.
- (32) 1977 års överenskommelse och tilläggsprotokollet till den europeiska överenskommelsen om översändande av ansökningar om rättshjälp, undertecknat i Moskva 2001, skall även fortsättningsvis tillämpas på förbindelserna mellan medlemsstaterna och de tredje länder som är parter i överenskommelsen eller protokollet. Däremot har detta direktiv företräde framför bestämmelserna i överenskommelsen i fråga om förbindelserna mellan medlemsstaterna.
- (33) I enlighet med artikel 3 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, fogat till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, har dessa stater meddelat att de önskar delta i antagandet av detta direktiv.
- (34) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Danmarks ställning, fogat till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som varken är bindande för eller tillämpligt i Danmark.

⁽³⁾ EGT L 24, 30.1. 1998, s. 1.

⁽¹⁾ EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.

⁽²⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

KAPITEL I

RÄCKVIDD OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och räckvidd

1. Detta direktiv syftar till att förbättra möjligheterna till rättslig prövning gränsöverskridande tvister genom att fastställa gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister.
2. Direktivet skall tillämpas i gränsöverskridande tvister på privaträttens område, oavsett domstolens karaktär. Det omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.
3. I detta direktiv avses med termen "medlemsstat" samtliga medlemsstater med undantag av Danmark.

Artikel 2

Gränsöverskridande tvister

1. I detta direktiv avses med "gränsöverskridande tvist" en tvist där den part som ansöker om rättshjälp inom ramen för detta direktiv har sin hemvist eller vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den medlemsstat där domstolen är belägen eller där avgörandet skall verkställas.
2. I vilken medlemsstat en part har sin hemvist skall avgöras i enlighet med artiklarna 59 och 60 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område³.
3. Den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger en gränsöverskridande tvist är när ansökan lämnas in i enlighet med detta direktiv.

⁽³⁾ EGT L 12, 16.1.2001, s. 2. Förordningen ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1496/2002 (EGT L 225, 22.8.2002, s. 13).

RÄTT TILL RÄTTSHJÄLP*Artikel 3***Rätt till rättshjälp**

1. Fysiska personer som är inblandade i en tvist som omfattas av detta direktiv skall ha rätt till tillräcklig rättshjälp för att säkerställa att de får faktisk möjlighet till rättslig prövning i enlighet med villkoren i detta direktiv.
2. Rättshjälp skall anses vara tillräcklig när den garanterar
 - a) juridisk rådgivning i avsikt att nå en uppgörelse innan ett rättsligt förfarande inleds,
 - b) rättshjälp och representation vid domstol samt befrielse från eller bidrag till rättegångskostnaderna för rättshjälpsmottagaren, inbegripet de kostnader som avses i artikel 7 och arvoden till personer som fått i uppdrag av domstolen att vidta åtgärder under förfarandet.

I de medlemsstater där den förlorande parten är skyldig att betala motpartens kostnader skall rättshjälpen, om rättshjälpsmottagaren förlorar målet, omfatta motpartens kostnader, under förutsättning att dessa kostnader skulle ha täckts av rättshjälpen om rättshjälpsmottagaren hade haft sin hemvist eller vanliga vistelseort i den medlemsstat där domstolen är belägen.

3. Medlemsstaterna behöver inte tillhandahålla rättshjälp eller representation vid domstol i förfaranden som är speciellt anpassade för att parterna själva skall kunna föra sin talan, utom när domstolen eller någon annan behörig myndighet beslutar annorlunda i syfte att sörja för parternas likställdhet eller med hänsyn till fallets komplexitet.
4. Medlemsstaterna får begära att rättshjälpsmottagarna skall bidra till kostnaderna för förfarandet i rimlig omfattning med beaktande av villkoren i artikel 5.
5. Medlemsstaterna får föreskriva att den behöriga myndigheten får besluta att rättshjälpsmottagarna skall vara skyldiga att återbetala kostnaderna för rättshjälpen helt eller delvis, om deras ekonomiska situation har förbättrats betydligt eller om beslutet om att bevilja rättshjälp har fattats på grundval av oriktiga uppgifter från rättshjälpsmottagaren.

Icke-diskriminering

Medlemsstaterna skall utan diskriminering bevilja rättshjälp till unionsmedborgare och till medborgare i tredje land vilka vistas lagligen i en medlemsstat.

KAPITEL III

VILLKOR FÖR RÄTTSHJÄLPEN OCH DESS OMFATTNING

Artikel 5

Villkor beträffande ekonomiska tillgångar

1. Medlemsstaterna skall bevilja rättshjälp till de personer som avses i artikel 3.1 och som på grund av sin ekonomiska situation helt eller delvis saknar förmåga att bära kostnaderna för de förfaranden som avses i artikel 3.2, för att ge dem faktisk möjlighet till rättslig prövning.
2. En persons ekonomiska situation skall bedömas av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där domstolen är belägen, med hänsyn till olika objektiva faktorer, såsom inkomst, kapital eller familjesituation, samt en bedömning av tillgångarna hos personer som är ekonomiskt beroende av den sökande.
3. Medlemsstaterna får fastställa gränsvärden, över vilka den rättshjälpssökande anses själv helt eller delvis kunna bära kostnaderna för de förfaranden som anges i artikel 3.2. Gränsvärdena skall fastställas på grundval av de kriterier som anges i punkt 2 i denna artikel.
4. De gränsvärden som fastställts i enlighet med punkt 3 i denna artikel får inte hindra rättshjälpssökande som befinner sig över gränsvärdena från att beviljas rättshjälp om de visar att de inte kan bära kostnaderna för de förfaranden som avses i artikel 3.2 på grund av skillnader i levnads-kostnaderna mellan den medlemsstat där den rättshjälpssökande har sin hemvist eller vanliga vistelseort och den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen.
5. Rättshjälp behöver inte beviljas de rättshjälpssökande i den mån de i det enskilda fallet har faktisk tillgång till ett annat alternativ som täcker kostnaderna för de förfaranden som avses i artikel 3.2.

Villkor med anknytning till grunden för tvisten

1. Medlemsstaterna får föreskriva att en ansökan om rättshjälp avseende en talan som förefaller uppenbart ogrundad får avslås av de behöriga myndigheterna.
2. När inledande juridisk rådgivning har tillhandahållits får ytterligare rättshjälp vägras eller rättshjälpen förklaras upphöra på grund av omständigheterna i målet, så länge som möjligheten till rättslig prövning säkerställs.
3. Vid beslut om det välgrundade i en ansökan skall medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5, beakta den enskilda tvistens betydelse för den rättssökande men får även beakta tvistens art när den rättssökande begär skadestånd för ryktesspridning men inte har lidit något materiellt eller ekonomiskt avbräck eller när ansökan gäller ett anspråk med direkt anknytning till den rättshjälpssökandes näringsverksamhet som egen företagare eller egenanställd.

Artikel 7

Kostnader i samband med tvistens gränsöverskridande karaktär

Rättshjälp som beviljas i den medlemsstat där domstolen är belägen skall täcka följande kostnader som direkt hänger samman med tvistens gränsöverskridande karaktär:

- a) Tolkning.
- b) Översättning av de handlingar som domstolen eller den behöriga myndigheten kräver och som rättshjälpsmottagaren lämnat in och som är nödvändiga för att avgöra tvisten.
- c) Resekostnader som den rättshjälpssökande skall betala när de personer som berörs av förandet av rättshjälpssökandens talan är ålagda i lag eller av domstolen i den medlemsstaten att personligen närvara vid förhandlingarna och domstolen beslutar att den annars inte kan höra de berörda personerna på ett tillfredsställande sätt.

Kostnader som skall betalas av den medlemsstat där den rättshjälpsökande har sin hemvist eller vanliga vistelseort

Den medlemsstat där den rättshjälpsökande har sin hemvist eller vanliga vistelseort skall tillhandahålla den rättshjälp enligt artikel 3.2 som behövs för att täcka

- a) de kostnader som har uppstått i samband med hjälp av en lokal advokat eller någon annan person som är behörig att ge juridisk rådgivning enligt lag i medlemsstaten, till dess att ansökan om rättshjälp i enlighet med detta direktiv har mottagits av den medlemsstat där domstolen är belägen,
- b) översättning av ansökan och de kompletterande handlingar som krävs när ansökan lämnas in till myndigheterna i den medlemsstaten.

Artikel 9

Rättshjälpens kontinuitet

1. Rättshjälp skall även fortsättningsvis helt eller delvis beviljas rättshjälpsmottagare för att täcka kostnaderna för att en dom verkställts i den medlemsstat där domstolen är belägen.
2. En rättshjälpsmottagare som erhållit rättshjälp i den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen skall erhålla rättshjälp i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där erkännande och verkställighet begärs.
3. Rättshjälp skall även fortsättningsvis vara möjlig om ett överklagande görs antingen mot eller av en rättshjälpsmottagare om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 5 och 6.
4. Medlemsstaterna får föreskriva att en ansökan när som helst under processen får omprövas på grundval av artiklarna 3.3, 3.5, 5 och 6, inbegripet de förfaranden som avses i punkterna 1–3 i denna artikel.

Artikel 10

Förfaranden utanför domstol

Rättshjälp skall även beviljas när en tvist löses genom förfaranden utanför domstol, på de villkor som anges i detta direktiv, om lagen kräver att parterna skall anlita sådana förfaranden eller om de tvistande parterna anvisats sådana förfaranden av en domstol.

Officiella handlingar (actes authentiques)

Rättshjälp skall beviljas för verkställighet av officiella handlingar (*actes authentiques*) i en annan medlemsstat på de villkor som anges i detta direktiv.

KAPITEL IV

FÖRFARANDE

Artikel 12

Myndighet som beviljar rättshjälp

Rättshjälp skall beviljas eller vägras av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där domstolen är belägen utan att detta påverkar vad som anges i artikel 8.

Artikel 13

Inlämnande och översändande av ansökningar om rättshjälp

1. Ansökningar om rättshjälp kan antingen inlämnas till
 - a) den behöriga myndigheten i den medlemsstat i vilken den sökande har sin hemvist eller vanliga vistelseort (översändande myndighet), eller
 - b) den behöriga myndigheten i den medlemsstat i vilken domstolen är belägen eller där avgörandet skall verkställas (mottagande myndighet).
2. Ansökningar om rättshjälp skall göras och kompletterande handlingar översättas till
 - a) något av de officiella språken i den medlemsstat där den mottagande myndigheten finns och som motsvarar något av språken i gemenskapens institutioner, eller
 - b) något annat språk som den medlemsstaten har angivit att den kan godta i enlighet med artikel 14.3.
3. De behöriga översändande myndigheterna får fatta beslut om att vägra att översända en ansökan som uppenbart
 - a) är ogrundad, eller

b) faller utanför direktivets räckvidd.

De villkor som anges i artikel 15.2 och 15.3 skall gälla för sådana beslut.

4. Den behöriga översändande myndigheten skall bistå den sökande och se till att ansökan åtföljs av alla kompletterande handlingar som den vet är nödvändiga för att ansökan skall prövas. Den skall också bistå den sökande med att tillhandahålla nödvändig översättning av de kompletterande handlingarna i enlighet med artikel 8 b.

Den behöriga översändande myndigheten skall översända ansökan till den behöriga mottagande myndigheten i den andra medlemsstaten senast 15 dagar efter det att myndigheten har mottagit en vederbörligen ifylld ansökan på något av de språk som avses i punkt 2, och kompletterande handlingar, vid behov översatta till något av dessa språk.

5. För handlingar som översänds enligt detta direktiv skall ingen legalisering eller likvärdig formalitet krävas.

6. Medlemsstaterna får inte begära någon ersättning för de tjänster som tillhandahålls enligt punkt 4. Den medlemsstat där den rättshjälpssökande har sin hemvist eller vanliga vistelseort får föreskriva att den sökande skall betala tillbaka kostnader för översättning som den behöriga översändande myndigheten svarat för om ansökan om rättshjälp avslås av den behöriga myndigheten.

Artikel 14

Behöriga myndigheter och språk

1. Medlemsstaterna skall utse den eller de myndigheter som skall vara behöriga att översända ("översändande myndigheter") och ta emot ("mottagande myndigheter") ansökan.

2. Varje medlemsstat skall informera kommissionen om

- namn på och adress till de behöriga mottagande eller översändande myndigheter som anges i punkt 1,
- vilka geografiska områden deras behörighet omfattar,
- vilka möjligheter myndigheterna har att ta emot ansökningar,
- vilka språk som kan användas vid ifyllandet av ansökan.

3. Medlemsstaterna skall meddela kommissionen vilket eller vilka andra officiella språk i gemenskapens institutioner, utöver det eller de egna, som kan användas hos den mottagande myndigheten vid ifyllandet

av sådana rättshjälpsansökningar som skall tas emot i enlighet med detta direktiv.

Prop. 2003/04:87
Bilaga 1

4. Medlemsstaterna skall meddela kommissionen de uppgifter som anges i punkterna 2 och 3 före den 30 november 2004. Alla senare ändringar av sådana uppgifter skall anmälas till kommissionen senast två månader innan ändringen träder i kraft i den medlemsstaten.

5. De uppgifter som avses i punkterna 2 och 3 skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 15

Handläggning av ansökningar

1. De nationella myndigheter som är behöriga att fatta beslut om rättshjälp skall säkerställa att den rättshjälpsökande hålls fullt informerad om handläggningen av ansökningen.

2. Om ansökningar avslås helt eller delvis, skall skälen för avslaget redovisas.

3. Medlemsstaterna skall ge möjlighet till omprövning eller överklagande av beslut om att avslå ansökningar om rättshjälp. Medlemsstaterna får undanta fall där en begäran om rättshjälp har avslagits av en domstol mot vars avgörande i sak det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning eller av en appellationsdomstol.

4. När överklaganden av ett beslut om att vägra rättshjälpen eller förklara att denna upphör enligt artikel 6 är av administrativt slag, skall de alltid i sista hand kunna prövas av domstol.

Artikel 16

Standardformulär

1. För att underlätta översändandet av ansökningar om rättshjälp skall ett standardformulär för ansökningar och för översändande av sådana ansökningar fastställas enligt det rådgivande förfarande som anges i artikel 17.

2. Standardformuläret för översändande av ansökningar om rättshjälp skall utarbetas senast den 30 maj 2003.

Standardformuläret för ansökningar om rättshjälp skall utarbetas senast den 30 november 2004.

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 17***Kommitté**

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté.
2. När det hänvisas till denna punkt, skall artiklarna 3 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.
3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

*Artikel 18***Information**

De behöriga nationella myndigheterna skall samarbeta för att informera allmänhet och jurister om de olika rättshjälpssystemen, särskilt genom det europeiska rättsliga nätverket, som inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG.

*Artikel 19***Förmånligare bestämmelser**

Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att införa bestämmelser som är mer förmånliga för rättshjälpssökande och rättshjälpsmottagare.

*Artikel 20***Förhållande till andra instrument**

Medlemsstaterna emellan, och i de frågor där det är tillämpligt, skall detta direktiv äga företräde framför bestämmelser i bilaterala och multilaterala avtal som ingåtts av medlemsstaterna, inbegripet

- a) Den europeiska överenskommelsen om översändande av ansökningar om rättshjälp, vilken undertecknades i Strasbourg 1977, ändrad genom tilläggsprotokollet till den europeiska överenskommelsen om översändande av ansökningar om rättshjälp, undertecknat i Moskva 2001,

- b) Haagkonvention av den 25 oktober 1980 om internationell rätts-
hjälp.

Prop. 2003/04:87
Bilaga 1

Artikel 21

Införlivande med nationell lagstiftning

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra förordningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 november 2004 med undantag för artikel 3.2 a i direktivet där införlivandet i nationell lagstiftning skall äga rum senast den 30 maj 2006. De skall genast underrätta kommissionen om detta.
2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 22

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 23

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdat i Bryssel den 27 januari 2003.

På rådets vägnar
G. PAPANDREOU
Ordförande

Promemorian innehåller förslag som syftar till att genomföra EG-direktivet (2003/8/EG) om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (rättshjälpsdirektivet).

I promemorian föreslås att det i rättshjälpslagen tas in särskilda bestämmelser om rättshjälp i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter på privaträttens område. Bestämmelserna skall gälla i angelägenheter där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige.

Promemorian innehåller också förslag till bestämmelser om samarbete mellan medlemsstaterna. Bestämmelserna, som föreslås tas in i rättshjälpsförordningen, syftar till att förenkla för parterna att få en ansökan om rättshjälp prövad.

Utöver förslagen som syftar till att genomföra rättshjälpsdirektivet innehåller promemorian även ett förslag om ändring i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

De författningsändringar som syftar till att genomföra rättshjälpsdirektivet är avsedda att träda i kraft den 1 november 2004. Ändringen i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom föreslås träda i kraft den 1 juli 2004.

1 Förslag till lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om rättshjälpslagen (1996:1619) dels att det i lagen skall införas tre nya paragrafer, 22 a–22 c §§, av följande lydelse, dels att det närmast före 22 a § skall införas en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a §

I en inom Europeiska unionen gränsöverskridande angelägenhet på privaträttens område gäller för en fysisk person de särskilda bestämmelser som anges i 22 b och 22 c §§.

Angelägenheten är gränsöverskridande, om den rättssökande vid tidpunkten för ansökan om rättshjälp har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige.

Vid avgörande av frågan huruvida en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, skall den medlemsstatens lag tillämpas.

22 b §

Trots vad som sägs i 6 § får en rättssökande vars ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr beviljas rättshjälp, under förutsättning att den rättssökande visar att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och att denna

¹ Jfr rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026, 31.01.2003, s. 41, Celex 32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R[01]).

bristande förmåga beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där den rättsökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

Prop. 2003/04:87
Bilaga 3

22 c §

Om en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige söker verkställighet här av ett verkställbart avgörande som har meddelats i den andra medlemsstaten, gäller det som sägs i 19 § andra stycket.

Denna lag träder i kraft den 1 november 2004.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

Prop. 2003/04:87
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att 25 f och 27 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 f §¹

I fall som avses i 25 b § 1 skall offentligt biträde förordnas för den dömde, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av *den departementstjänsteman som regeringen utser.*

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av *Regeringskansliet.*

Beslut om offentligt biträde eller om ersättning till denne överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

27 §²

I mål och ärenden angående verkställighet utomlands av frihetsberövande påföljd skall offentligt biträde förordnas för den som åtgärden avser, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av Regeringskansliet.

Beslut om offentligt biträde eller om ersättning till denne överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2004.

¹ Senaste lydelse 2000:460.

² Senaste lydelse 2000:460.

Förteckning över remissinstanserna

Prop. 2003/04:87
Bilaga 4

Efter remiss har yttranden över promemorian avgetts av Riksdagens ombudsmän (JO), Svea hovrätt, Hovrätten för Övre Norrland, Stockholms tingsrätt, Malmö tingsrätt, Gävle tingsrätt, Kammarrätten i Göteborg, Länsrätten i Kronobergs län, Justitiekanslern, Domstolsverket, Rätts-
hjälpmyndigheten, Rättshjälpsnämnden, Kriminalvårdsstyrelsen, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet, Konsumentverket, Sveriges Domareförbund, Sveriges advokatsamfund och Sveriges Försäkringsförbund.

Sammanlutningen för Sveriges Juridiska byråer har beretts tillfälle att avge yttrande men har avstått från att yttra sig.

1 Förslag till lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om rättshjälpslagen (1996:1619)

dels att 2 och 39 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 22 a–22 d §§, av följande lydelse,

dels att det närmast före 22 a § skall införas en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Rättshjälp får beviljas i en rättslig angelägenhet om förutsättningarna i 6–8 §§ är uppfyllda.

För att rättshjälp skall beviljas krävs att rådgivning enligt 4 § har lämnats i angelägenheten i minst en timme, om inte sådan rådgivning är uppenbart obehövlig eller det finns något annat särskilt skäl.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättskyddsförsäkringar. I 10–13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättskyddsförsäkringar. I 10–13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands. *I 22 a–d §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter.*

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a §

I en gränsöverskridande angelägenhet på privaträttens område inom Europeiska unionen gäller för en fysisk person de särskilda bestämmelser som anges i 22 b–

¹ Jfr rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026, 31.01.2003, s. 41, Celex 32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R[01]).

d §§.

En angelägenhet är gränsöverskridande, om den skall behandlas i Sverige och den rättssökande när ansökan om rättshjälp görs har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen.

Vid avgörande av frågan om en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, skall den medlemsstatens lag tillämpas.

22 b §

Trots vad som sägs i 6 § får en rättssökande vars ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr beviljas rättshjälp, om den rättssökande visar

1. att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och

2. att den bristande förmågan beror på skillnader i levnads-kostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

22 c §

Det som sägs i 9 § andra stycket skall inte gälla.

22 d §

Om en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige söker verkställighet här av ett verkställbart avgörande som har meddelats i den andra medlemsstaten, gäller det som sägs i 19 § andra stycket.

39 §

Om ett mål eller ärende rörande den rättsliga angelägenheten pågår vid domstol, beslutar domstolen i frågor enligt denna lag. I annat fall beslutar Rättshjälpsmyndigheten i frågorna. Rättshjälpsmyndigheten beslutar också till vem ersättning enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket skall betalas.

Beslutar domstolen eller Rätts-

hjälpmyndigheten att helt eller delvis avslå en ansökan om rättshjälp, skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Prop. 2003/04:87

Bilaga 5

Vad som sägs om domstol i denna lag gäller även arrendenämnd och hyresnämnd.

Rättshjälpsbiträdet beslutar om att sådan utredning som avses i 17 § första stycket skall utföras.

Denna lag träder i kraft den 1 november 2004.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

Härigenom föreskrivs att 25 f och 27 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 f §¹

I fall som avses i 25 b § 1 skall offentligt biträde förordnas för den dömde, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av den *departementstjänsteman som regeringen utser.*

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av *Regeringskansliet.*

Beslut om offentligt biträde eller om ersättning till denne överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

27 §²

I mål och ärenden angående verkställighet utomlands av frihetsberövande påföljd skall offentligt biträde förordnas för den som åtgärden avser, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

I ärenden hos regeringen prövas frågor om offentligt biträde av Regeringskansliet.

Beslut om offentligt biträde eller om ersättning till denne överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2004.

¹ Senaste lydelse 2000:460.

² Senaste lydelse 2000:460.

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2004-02-17

Närvarande: f.d. justitierådet Lars K Beckman, f.d. justitierådet Inger Nyström och regeringsrådet Bengt-Åke Nilsson.

Enligt en lagrådsremiss den 12 februari 2004 (Justitiedepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619),
2. lag om ändring i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Charlotta Arvidsson.

Förslagen föranleder följande yttrande av *Lagrådet*:

Förslaget till lag om ändring i rättshjälpslagen

22 a §

De bestämmelser i rättshjälpslagen som gäller gränsöverskridande angelägenheter på privaträttens område inom Europeiska unionen (22 a–22 d §§) har utformats helt generellt och gäller rättssökande som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än Sverige. Emellertid framgår av remissen (avsnitt 5.4) att Danmark inte omfattas av rättshjälpsdirektivet. Rättshjälpslagen avses därför inte bli tillämplig på tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i Danmark. (Medborgare i Danmark är redan nu likställda med svenska medborgare i fråga om rätt till rättshjälp enligt rättshjälpslagen på grund av att Danmark är anslutet till Haagkonventionen den 1 mars 1954 angående vissa till civilprocessen hörande ämnen, se 35 § rättshjälpsförordningen, 1997:404.) Enligt vad som anförs i remissen avses detta komma till uttryck genom att regeringen, med stöd av bemyndigandet i 12 § andra stycket rättshjälpslagen, i 35 § rättshjälpsförordningen tillför bestämmelser av innebörd att tredjelandsmedborgare som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i Danmark inte kommer att vara likställda med svenska medborgare i fråga om rätt till rättshjälp enligt rättshjälpslagen.

En första fråga är om ”bosatt” i 12 § rättshjälpslagen och 35 § rättshjälpsförordningen överensstämmer med ”hemvist” och ”vanliga vistelseort” i den föreslagna 22 a § rättshjälpslagen. Den aviserade föreskriften kan beslutas endast under förutsättning att begreppen ”hemvist” och ”vanliga vistelseort” inte är vidare än begreppet ”bosatt”. Även om det må förhålla sig på det sättet är det, enligt Lagrådets mening, en olägenhet att i samma lag använda olika kriterier för att ange anknytningen till ett visst land. Med tanke på att den svenska författningstexten skall svara mot flera konventioner, där anknytningen till ett land uttrycks på olika sätt, föreslår Lagrådet dock ingen ändring i 12 §.

Lagrådet anser också att det ökar risken för felaktig rättstillämpning om bestämmelserna med EU-anknytning i rättshjälpslagen utformas helt

generellt, utan någon antydan i lagen om att föreskrifterna inte gäller Danmark, något som enligt remissen kommer att framgå endast av mera undanskymda föreskrifter i rättshjälpsförordningen.

Prop. 2003/04:87
Bilaga 6

22 b §

En förutsättning för att en rättssökande skall få rättshjälp enligt bestämmelserna i 22 b § är att den bristande förmågan att bära sina egna rättegångskostnader beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom den Europeiska unionen där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

Varken av lagtext eller motiv framgår vilka utgångspunkter de tillämpliga myndigheterna skall ha för jämförelsen mellan levnadskostnader i berörda länder. För att få en hanterlig och någorlunda enhetlig tillämpning av bestämmelsen finns det, enligt Lagrådets mening, behov av ytterligare uttalanden till ledning för tillämpningen.

22 d §

Enligt artikel 9.2 i direktivet skall en rättshjälpsmottagare som erhållit rättshjälp i den medlemsstat där den behöriga domstolen är belägen erhålla rättshjälp i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där erkännande och verkställighet begärs.

Enligt den tolkning som i remissen görs av artikel 9.2 innebär direktivet inte att en rättssökande som har rättshjälp i en annan medlemsstat (domstolslandet) och där erhållit ett avgörande som skall verkställas i Sverige med automatik skall erhålla rättshjälp också i Sverige i enlighet med rättshjälpslagens bestämmelser. I stället måste den rättssökande ansöka om rättshjälp också i Sverige, varefter prövning sker om den rättssökande är berättigad till rättshjälp enligt rättshjälpslagen.

Enligt Lagrådets mening är den redovisade tolkningen tveksam. Om den aktuella artikeln skall ha någon mening bör den innebära att rättssökanden i ett sådant fall utan ansökan skall vara berättigad till rättshjälp enligt bestämmelserna i rättshjälpslagen. En sådan tolkning stämmer också bäst överens med artikelns ordalydelse.

Som redovisas i remissen har också Högsta domstolen i ett beslut den 23 december 2003 (mål Ö 1537-03) i en närliggande tolkningsfråga funnit att en motsvarande artikel (44) i Brysselkonventionen innebär en automatisk kvalificering för rättshjälp i verkställighetsstaten, vilket får till följd att någon särskild prövning i princip inte skall göras av om förutsättningarna för beviljande av rättshjälp enligt den svenska lagen i det enskilda fallet är uppfyllda.

I remissen föreslås en bestämmelse, 22 d §, som innebär att en rättssökande med rättshjälp i en annan medlemsstat är befriad från utsökningsavgift vid verkställighet i Sverige. Med den tolkning som Lagrådet gjort av artikel 9.2 synes den föreslagna lagändringen knappast tillfyllest för att genomföra artikeln i fråga.

Om en ansökan om rättshjälp helt eller delvis avslås skall, enligt artikel 15.2, skälen för avslaget redovisas. I det remitterade förslaget har denna motiveringsskyldighet kommit till uttryck i 39 § andra stycket rättshjälpslagen. Där föreskrivs att om domstolen eller Rättshjälpsmyndigheten beslutar att helt eller delvis avslå en ansökan om rättshjälp skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Sådana rättshjälpsärenden som avses här kan förekomma såväl i allmän domstol som i förvaltningsdomstol samt hos Rättshjälpsmyndigheten och, efter överklagande av den myndighetens beslut, hos Rättshjälpsnämnden.

Motiveringsskyldigheten i direktivet är kategorisk. Den motiveringsskyldighet som föreskrivs i tillämplig svensk lagstiftning, 17 kap. 12 och 13 §§ rättegångsbalken, 30 § andra stycket förvaltningsprocesslagen (1971:291) och 20 § första stycket förvaltningslagen (1986:223), är väsentligen inriktad på slutliga beslut och inte lika kategoriskt formulerad som direktivets text.

De beslut det här är fråga om torde som regel vara beslut under handläggningen i domstolar och slutliga beslut hos Rättshjälpsmyndigheten och Rättshjälpsnämnden.

Lagrådet noterar att Rättshjälpsnämnden inte omfattas av uppräkningsen i 39 § andra stycket. Av den allmänna motiveringen (avsnitt 5.6.4) framgår också att bestämmelsen tar sikte på domstolar och myndigheter som prövar en rättshjälpsansökan som första instans. Bestämmelsen kommer alltså inte att omfatta det fall att Rättshjälpsnämnden, efter det att Domstolsverket överklagat Rättshjälpsmyndighetens beslut, avslår en ansökan om rättshjälp. Lagrådet ifrågasätter om en sådan begränsning är förenlig med direktivet. (En annan sak är att motiveringsskyldighet torde följa av 20 § första stycket förvaltningslagen.)

Lagrådet förordar att 39 § andra stycket ges följande lydelse: ”Om en ansökan om rättshjälp avslås helt eller delvis skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.”

Den föreslagna bestämmelsen om motiveringsskyldighet omfattar inte det fall att en domstol eller Rättshjälpsmyndigheten beslutar att rättshjälp skall upphöra. Även om denna situation inte omnämns i direktivets text finns det skäl som talar för att samma motiveringsskyldighet bör gälla för beslut om upphörande som för beslut om avslag.

Förslaget till lag om ändring i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

I remissen föreslås att frågor om offentligt biträde i regeringsärenden rörande verkställighet utomlands av frihetsberövande påföljd, vilka hittills prövats av regeringen, skall prövas av Regeringskansliet (27 § andra stycket).

Förslaget, som ligger i linje med de allmänna strävandena att befria regeringen från sådana förvaltningsuppgifter som inte kräver ett ställningstagande av regeringen som politiskt organ, föranleder ingen erinran av Lagrådet.

Vidare föreslås en anpassning av delegeringsbestämmelsen i 25 f § andra stycket (som avser frågor om offentligt biträde i regeringsärenden om verkställighet i Sverige av utländsk brottmålsdom) till den omorganisation av regeringens kansli som genomfördes den 1 januari 1997. Prop. 2003/04:87
Bilaga 6

Förslaget föranleder Lagrådet att erinra om att det fortfarande finns kvar delegeringsbestämmelser där en sådan anpassning inte skett, t.ex. 11 kap. 9 § utlänningslagen (1989:529) och 28 § lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 11 mars 2004

Närvarande: statsrådet Ulvskog, ordförande, och statsråden Freivalds, Sahlin, Pagrotsky, Messing, Engqvist, Lövdén, Ringholm, Bodström, Sommestad, Karlsson, Lund, Andnor, Johansson, Hallengren, Björklund, Holmberg, Jämtin

Föredragande: statsrådet Bodström

Regeringen beslutar proposition 2003/04:87 Rättshjälp i gränsöverskridande rättsliga angelägenheter

Författningsrubrik	Bestämmelser som inför, ändrar, upphäver eller upprepar ett normgivningsbemyndigande	Celexnummer för bakomliggande EG-regler
---------------------------	---	--

Lag om ändring i
rättshjälpslagen
(1996:1619)

32003L0008
32003L0008R(01)